

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

37. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

16. ZÁŘÍ 2012

Z obsahu:

Svatý Dominik a modlitba

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

8. srpna 2012

- strana 2 -

Tajemství

přítomnosti Ježíše Krista

v Eucharistii

Prof. P. Anton Ziegenaus

- strana 4 -

Cesta k světlu (3)

Život Benedikty

Bianchi Porro

- strana 5 -

Zkušenosti jedné lékařky

- strana 6 -

Od Mohameda k Ježíši

Cesta jednoho iráckého

muslima ke křesťanství

- strana 8 -

Muslimové

mají právo poznat

svého Spasitele (2)

Josef A. Herget

- strana 9 -

Svatý Rajmund Nonnatus

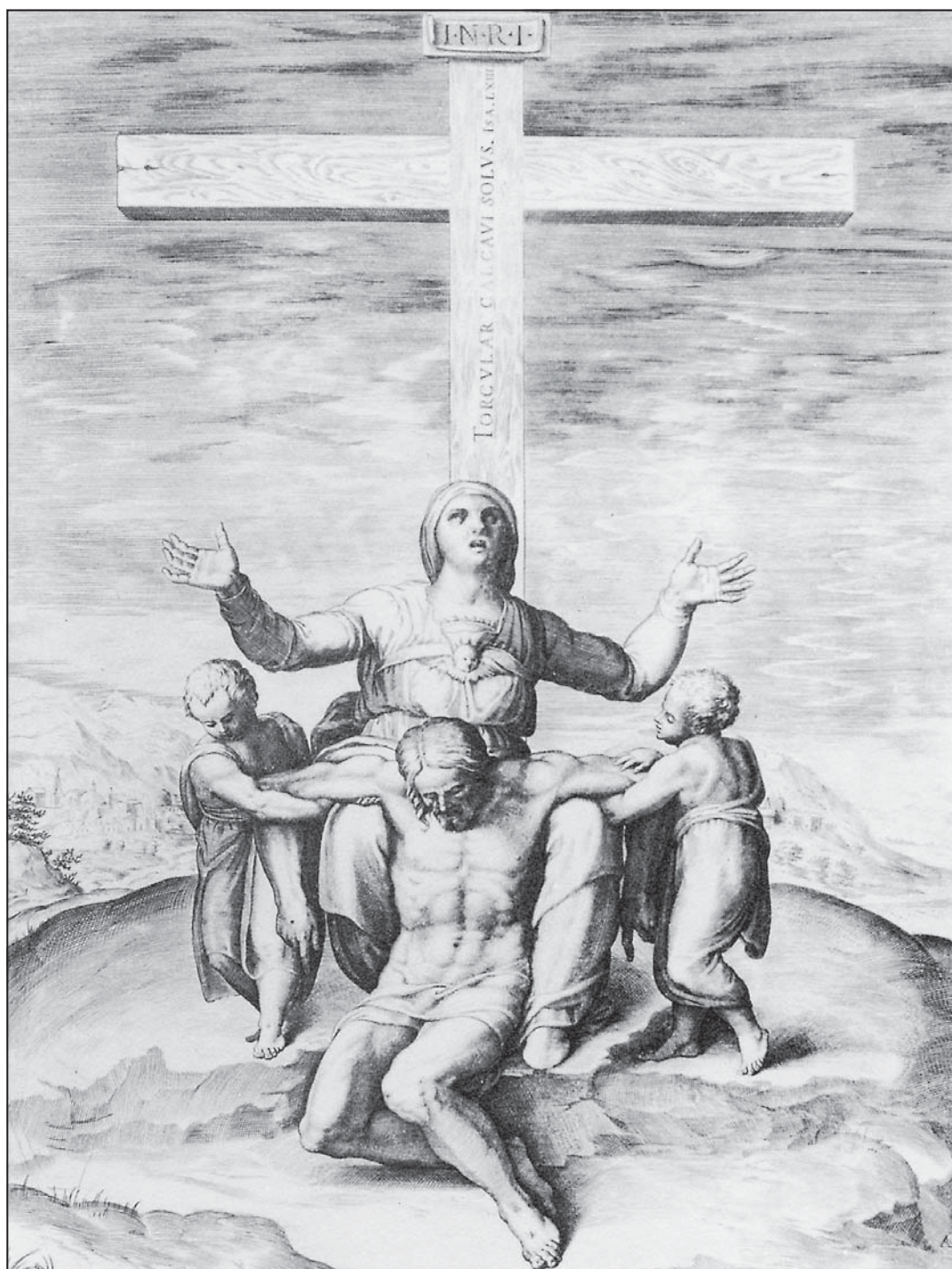
(Nenarozený)

- strana 11 -

Knihovnička -

Anna Zelíková

- strana 12 -

Michelangelo Buonarroti (1475-1564): Dolorosa (nápis na kříži: Sám jsem šlapal v lisovací kádi. Iz 63,3)

Editorial

Dvě otázky, které položil Ježíš svým učedníkům v nejsevernějším bodě svého galilejského putování, patří dodnes k neaktuálnějšími otázkám, které musíme klást sobě i svému okolí: Kým je pro nás Kristus? K jediné správné odpovědi na tuto klíčovou otázku se vážou další rozhodující skutečnosti: příslib jediné Kristovy církve a jmenování její jediné hlavy. Zakladatel také zcela jednoznačně definuje její poslání i budoucnost: bude to trvalý boj s branami pekla. Tyto tři charakteristické skutečnosti tvoří jednotu v rámci dalšího průběhu dějin spásy. Opomíjet kteroukoliv z těchto naprosto jednoznačných skutečností znamená zbloudit z jediné cesty spásy.

Před malým hloučkem, na úpatí dva tisíce metrů vysokého Hermonu s římským palácem a chrámem postaveným na skále, vytyčuje Ježíš dramatickou budoucnost svého duchovního hradu. Bude to nové náboženství nového a věčného Zákona, které bude cílem ustavičných útoků pekelných mocností. Až Ježíš přinese za několik měsíců svou výkupnou oběť, upřesní jim jejich trvalé poslání: „Jděte, učte, křtěte! Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen. Kdo však neuvěří, bude odsouzen.“

O pluralitě náboženství, o dialogu a vstřícnosti tu není ani zmínky.

Petr a jeho hlouček se ocitli uprostřed moře nejrůznějších náboženství a filosofických škol a neochvějně hlásali, co jim Pán uložil a jak je to naučil. Když k nim Pán přidružil Pavla, pokusil se Apoštol národů o dialog, ale mudrci mu odpověděli: „Poslechneme si tě někdy jindy.“ Pán, jak to slíbil, byl však stále s nimi a za podpory Ducha Svatého měla tato nepochybně nejnovější evangelizace světový úspěch.

Všimněme si však, jak se projevila předpověď o úkladech Nepřítele. „Brány pekelné“ skuteč-

ně od samého začátku nelenily. Sáhly rychle k hrubému násilí. Nejdříve padli za oběť jednotlivci, později se krvavá likvidace křesťanů stala na celá staletí součástí vládního programu tehdejší světové říše. Avšak protože všemocná světská moc nesaáhá za hrob, muselo nakonec násilí kapitulovat před stále rostoucím počtem svatých mučedníků. Ze zpráv o počátcích církve ale víme, že od počátku rozvracel Nepřítel církev také zevnitř. Již apoštolové se potýkali s bludaři a rozvratníky. Jednali s nimi zcela nekompromisně jako se svůdci a antikristy, tedy spojenci Božího nepřítel. Shodují se v tom sv. Petr, sv. Pavel, sv. Jan i svatí Juda a Jakub, tedy všichni, kteří nám po sobě zanechali písemná svědectví: Jsou to lidé smyslní, kteří nemají Ducha. Nemají Ducha Svatého, protože se od něho sami odloučili. Ale takoví zbloudilci nezůstávají sami. Připojují se k nim další a další, množí se bludy i houfy kolem, jako by už nemělo platit Pánovo slovo o jediné církvi na jedné skále s jedním Petrem a jedněmi klíči.

Ačkoliv o tom nenajdeme u apoštolů ani zmínky, objevil se názor, jako by zástupy bludařů, kteří překročili blíže neurčený počet a setrvávají ve svém bludu již delší, blíže neurčenou dobu, získali nárok, aby se Duch Svatý, kterého v jediné pravé církvi opustili, přestěhoval také za nimi a místo prostředků spásy, které ustanovil Pán ve své církvi, zajišťoval jim spásu těmi prostředky, které si vymysleli sami. O nějaké alternativní cestě spásy však nenajdeme u apoštolů ani slovo. Naopak, stojí zde: Zůstanete-li ve vás to, co jste slyšeli od počátku, zůstanete také vy v Synu a Otci. (1 Jan 1,22)

O dalších útocích bran pekelných proti Kristově církvi se dočítáme na mnoha stránkách Zjevení svatého Jana. Satanova moc je tu zosobněna v postavách

Dokončení na str. 7

Svatý Dominik a modlitba

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 8. srpna 2012

Drazi bratři a sestry, dnes si církev připomíná sv. Dominika Guzmána, kněze a zakladatele Řádu kazatelů, dominikánů. V jedné své dřívější katechezi o tomto významném světci jsem již představil jeho přínos k obnově církve v jeho době. Dnes bych chtěl zdůraznit jeden podstatný aspekt jeho spirituality, a to je jeho život modlitby. Svatý Dominik byl mužem modlitby. Byl do Boha zamilován a nepřál si nic jiného než spásu duší, především těch, které uvízly v síti bludů jeho doby. V následování Krista ztělesnil také radikálním způsobem tři evangelijní rady, přičemž spojoval s hlásáním slova také svědectví života v chudobě. Pod vedením Ducha Svatého nastoupil cestu křesťanské dokonalosti. V každém okamžiku představovala modlitba sílu, která obnovovala jeho apoštolskou práci a činila ji stále plodnější.

Blahoslavený Jordán Saský, který zemřel v roce 1237, jeho nástupce v čele řádu, napsal: „Během dne nikdo nebyl lidem přístupnější než on... V noci naopak nikdo nebděl vytrvaleji na modlitbách než on. Den věnoval svým bližním, noc však daroval Bohu.“ (P. Filippini, *San Domenico visto dai suoi contemporanei*, Bologna 1982, s. 133) Ve svatém Dominiku můžeme spatřovat vzor harmonického spojení rozjímání o Božích tajemstvích a apoštolského působení. Podle svědectví lidí, kteří mu stáli nejblíže, „mluvil stále s Bohem nebo o Bohu“. Tato výpověď poukazuje na jeho hluboké společenství s Bohem a současně na jeho úsilí vést ke společenství s Bohem také jiné lidi. Nezanedbal po sobě žádné spisy o modlitbě, ale dominikánská tradice shrnula a předala jeho živé zkušenosti v díle pod titulem *Devět způsobů*

modlitby svatého Dominika. Kniha byla sestavena mezi roky 1260 a 1288 jedním dominikánským fráterem; pomáhá nám pochopit něco z vnitřního života světce a také nás – při všech rozdílnostech – učí, jak se máme modlit. Podle svatého Dominika je tedy devět způsobů modlitby a každý z nich – vždy konaný před Ukřižovaným – vyjadřuje tělesný a duchovní postoj, které se vzájemně hluboce prostupují, a tak podporují usebranost a vroucnost. Za prvními sedmi způsoby následuje vzestupná linie jako kroky cesty k společenství s Bohem, s Trojicí: svatý Dominik se modlí *vstoje*, s hlavou sehnutou, aby vyjádřil pokoru; *položen na zemi*, aby prosil o odpuštění hříchů; *na kolenou* jako v postoji kajícího, s roztaženými pažemi a pohledem na Ukřižovaného, aby rozjímал o nejvyšší lásce, s pohledem obráceným k nebi, aby se cítil vtahován do Božího světa. Jsou to tedy tři formy: *vstoje*, *vkleče* a *v prostraci*, ale přitom je pohled stále zaměřen k Ukřižovanému.

Poslední dva způsoby modlitby, kterými bych se chtěl krátce zabývat, odpovídají naopak dvěma formám zbožnosti, které světec obvykle prožíval. Především osobní meditaci, ve které modlitba zaujímá ještě vnitřnější, vroucnější a více rozjasňující dimenzi. Po vykonání modlitby hodin vedl svatý Dominik vnitřní rozhovor s Bohem, aniž by mu stanovil časové omezení. Seděl v tiché usebranosti v postoji naslouchání, četl knihu nebo patřil na Ukřižovaného. Prožíval ony okamžiky vztahu k Bohu tak intenzivně, že reakce radosti nebo utrpení byly i zevně zřejmé. Přijímal tedy do sebe při rozjímání pravdy víry. Svědkové vyprávějí, že někdy upadal do stavu vytržení s proměněnou

Dokončení na str. 11

Chce-li Pán mluvit důvěrně se svými učedníky o závažných otázkách, musí odejít tam, kde ho nebudou hledat zástupy. Odešel proto opět do pohanských končin, kde bude mít více času pro své přátele i pro tebe. To, co mu leží na srdci, se týká i tebe. Musíš však být nejen přítomen, ale i dobře připraven. Soustřeď se proto a věnuj nyní Pánu všechnen svůj čas i celé srdce a mysl.

Pán předkládá nečekanou otázku: Za koho mě lidé pokládají? Co mu na to odpovíš? Dnes už se sotva najde někdo, kdo by ho pokládal za Mojžíše, Eliáše anebo Jana Křtitele. To už nejsou postavy z jejich světa. Ale tak jako kdysi i dnes si lidé své představy o Ježíši tvoří především podle toho, co by sami rádi viděli: jedni romantického přítele, jiní léčitele, někteří si ho zařadí mezi „velké mistry“, jiní ho mají za superstar, o které se dají zpívat rytmické zpěvy. Přibýlo těch, kterým nejvíce vyhovuje, aby nebyl ničím, proto ho pokládají za výmysl. Najdou se i takoví, kteří z Pána udělali buřiče, který bourá to, co jim nevyhovuje, ať už je to společenský řád, nebo i Boží zákon, a chtěli by, aby každému přinesl naprostou nezávislost.

Ale je tu ještě druhá, mnohem závažnější otázka: Za koho pokládáš Syna člověka ty? Proč Pán potřebuje, aby sis uvědomil a vyznal, za koho ho pokládáš? Protože všechno to, co od něho uslyšíš a obdržíš, hodnotíš a chápeš ve světle toho, za koho ho vlastně pokládáš. Tak se ti také může stát, že ti jeho slova budou připadat nepochopitelná a nepřijatelná. Proto dříve než upřímně odpovíš, zamysli se, zda Ježíš není pro tebe jen jako prozatímní výplň mezer v tvých krátkozrakých představách a snech.

Nevíš rychle, co bys řekl? Ani apoštolové to nevědí. Jediný Petr vyznává: Ty jsi Mesiáš, Syn Boží. Ta odpověď je obdivuhodně přesná, ale Ježíš ihned upozorňuje, že ji mohl vyslovit jen díky vnuknutí, které mu dal sám nebeský Otec. Nahraď tedy všechny své subjektivní představy ověřeným obrazem Spasitele, který ti sděluje, že pro každého člověka znamená Ježíš mnohem více, než co by o něm mohlo zjevit tělo a krev. Vyznej proto spolu s Petrem svou bezvýhradnou víru v Božího Syna.

Jedině těm, kdo takto přijímají Ježíše, může Pán vyložit, co to znamená být Mesiáš. Poslouchej dobře: Nepřišel pouze jako posel dobré zvěsti, který vrací nemocným zdraví a chudým vlévá útěchu. Svě nejvlastnější poslání naplní teprve tím, že v nejkřutějších mukách a ponížení obětuje svůj život za spásu světa, a to bude již brzy. Na takovou změnu představ však nejsou učedníci připraveni. Za tu dobu, co chodí s Pánem, si zvykli na nový způsob života. Představa, že tyto romantické časy má vy-

Závažná otázka

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

„A za koho mě pokládáte vy?“

střídat násilí a utrpení, se jim nijak nelíbí. Za všechny to opět vyjadřuje Petr, ovšem tentokrát už nenaslouchá hlasu Otce, ale hlasu těla a krve. Je přitom dokonce tak smělý, že si troufá Pánu domlouvat.

Zaráží tě rozhodnost, s jakou Pán odmítá Petrovy řeči? Platí titul „satane“ opravdu učedníkovi, kterému se před chvílí dostalo zvláštního uznání, nebo je adresován přímo Božimu Odpůrci? Satan se ničeho nebojí více než představy, že někdo dobrovolně a poslušně přijímá utrpení a smrt, aby ho porazil a zajistil tak vykoupení. Chce úlisně využít právě toho Petra, kterému se dostalo Ježíšovy přízně, aby se pokusil zvrátit spásonosný záměr. Jeho důvody se jeví docela lidsky rozumné, vstřícné, chápací a plné soucitu: „Pane, něco takového se ti nemůže stát! Bylo by to nelidské!“ Strach z utrpení však Petra tak zmátl, že zcela přeslechl, co Pán říká o svém oslavení.

Libivá ďáblová řeč je ve skutečnosti drzá nehoráznost. Navrhovat Bohu lidštější přístup znamená soudit o něm, jako by s námi jednal nelidsky. Je snad nelidské, když Bůh vydává svého Syna, aby nás chránil od smrti?

Bůh není necitelný v žádném svém požadavku. Právě naopak. To, čeho se lekáme, je jen ona bolestná propast, kterou je třeba překonat, protože jsme se sami příliš vzdělili z Božích cest. Osvoj si Ježíšovu rozhodnost v nesmlouvavém odmítání satana, kdykoliv ti namlouvá, abys měl na zřeteli především věci lidské a ve jménu lidskosti a chápacího uznání nedbal na to, co žádá Bůh.

Připadá ti to náročné, nepřijemné a tvrdé? Když jde o tvoji spásu, Mesiáš nedbá na pohodlí. Ani ty se nevyhýbej nepřijemné cestě odříkání. Ježíš přece mluví o utrpení v souvislosti se slávou zmrtvýchvstání. Když přijímáš výzvu, abys jej následoval až do slávy, nezveličuj si strachem dočasný kříž, ale dívej se s důvěrou na konečný cíl. Následuj Ježíše nejen romantického, ale i opovrženého, jako Muže bolesti, aby se tvůj kříž spojil s jeho křížem. Půjdeš-li za Ním tak blízko, že půjdeš s Ním, stane se ti jeho břemeno lehkým a sladkým. ⁽¹⁾ Neboj se, že se ocitneš jen v soužení a strasti. Pán je ochránce nezkušených, i když jsi vyčerpán, dopřeje ti zvitěžit. U Něho si můžeš odpočinout. ⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Mt 11,30; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 116.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 50,5–9a

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahamben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přit? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle – Pán, Hospodin mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

2. čtení – Jak 2,14–18

Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se“ – ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru a já mám skutky.“ Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.

Evangelium – Mk 8,27–35

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: „Za koho mě lidé pokládají?“ Řekli mu: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš!“ Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neříkali. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohleděl na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“ Ježíš si zavolal lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachráni si ho.“

Tajemství přítomnosti Ježíše Krista v Eucharistii

K svatému přijímání přistupují dnes věřící častěji než dříve. Je však s tím také spojena větší úcta a hloubka víry než dříve a je svatě přijímání náležitě spojeno se svátostí pokání? Málo myslíme na slova francouzského básníka Paula Claudela: „Jeden pojem katolicismu, pojem nekonečně jemný a závažný, je Eucharistie.“ Eucharistie je skutečná přítomnost. To znamená, že Kristus je pro nás přítomen nejen v našem myšlení, v našich představách, nýbrž je skutečně tělesně zde jako ve dnech, kdy procházel Galilejí, ale ještě mnohem podstatnějším a intimnějším způsobem. Díky Eucharistii můžeme skutečně opakovat větu, která je jinak provokativní a nepochopitelná: „Ale já vám říkám, že je pro vás dobré, abych odešel.“ Protože On nás nikdy neopouští.

Eucharistie jako základ života

Anna Schäfferová, žena prohlášená za blahoslavenou, která spadla 1901 do vroucího louhu a v roce 1925 přestála tu nejobořnější operaci, vyjádřila svou víru a lásku k Eucharistii těmito slovy: „Kdyby mi někdo dal na vybranou, zda chci být zcela tělesně zdravá a těšit se všemi myslitelnými pozemskými radostmi, ale nesměla bych přistupovat k svatému přijímání, nebo ve dne v noci prožívala nejkřutější bolesti a nikdy nemohla spát, ale každý den bych mohla přijímat Eucharistii, zvolila bych s velkou láskou to druhé, protože žádné pozemské utrpení nemůže vyvážit to, co bych musela ve svém srdci vytrpět, kdybych nemohla přistupovat k svatému přijímání... Můj Bože, být dlouho nemocná bez svatého přijímání, to by musela být ta největší oběť, nikoliv kvůli tě-

lesnému utrpení, ale kvůli svatému přijímání.“

Kristus přítomný v chlebu a víně

Skutečná Ježíšova přítomnost překračuje naše lidské chápání. Ježíš ztotožňuje tento chléb života se svým Tělem a se svou osobou a slibuje věčný život těm, kteří ho požívají. „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má život věčný... zůstává v mně a já v něm... Kdo jí mé Tělo, bude žít navěky.“ (Jan 6,54.56n)

Také apoštol Pavel požaduje, abychom odlišovali tento Chléb od obyčejného chleba. Kdo tak neučiní, proviňuje se, jí své odsouzení a svou smrt, to znamená, že bude postaven před Boží soud. (srov. 1 Kor 11,29)

I když je nemožné vysvětlit tuto přítomnost, protože věřící vnímá jen obyčejný chléb (*zrak i hmat i chuť tu klame mysl mou...*, sv. Tomáš Akvinský), víra vždy trvá na reálné přítomnosti, totiž že je zde skryto a přítomno Kristovo božství i lidství. (*Na kříži jsi tajil jenom božství své, zde je také skryto člověčenství tvé, v obojí však věřím celým srdcem svým.*)

Na otázku, čemu se zde na zemi můžeme klanět, když se můžeme klanět pouze Bohu, odpovídá svatý Augustin: *Na zemi se můžeme klanět jen Ježíši Kristu, protože „on (který žil již předtím, než přišel na zem) přijal tělo z těla Panny Marie a dal nám toto Tělo, abychom je jedli ke své spáse“.* Nikdo však ať neříká *tento Chléb, aniž by se mu předtím klaněl.*

Katolická církev od počátku svých dějin až dodnes věří v reálnou Kristovu přítomnost, ale zdůrazňovala různé aspekty. To se projevuje v otázce, jak se mění podstata chleba v Kristovo Tělo, když si tento chléb zachovává vnější znaky, které se nemění. Tak vzniká nebezpe-

čí, že bude zdůrazňováno jednostranně jen symbolické, nebo jen skutečné tělo.

I když o tomto tématu hovořil již svatý Augustin, bylo o problému extrémních pohledů diskutováno až ve dvanáctém století. V důsledku toho vznikla eucharistická procesie.

Změnu způsobuje proměnění. Kdo studuje eucharistické téma, narazí vždy na extrém změny v duchovním smyslu, že totiž chléb a víno jen znamenají Kristovo tělo a krev.

Když někdo vezme mosaznou minci a důkladně ji vyleští, vypadá pro majitele jako zlatá. Ale mezi zdáním a skutečností je velký rozdíl. V našem případě se však proměnění netýká jen zdání, jen změny v myšlení a v hlavě věřícího, ale jde o skutečnou změnu podstaty chleba a vína. Ačkoliv tento chléb a víno zachovávají své původní vnější znaky, jejich podstata se mění a stává se podle Kristových slov jeho skutečným Tělem a Krví.

Trvání Kristovy přítomnosti

Další otázka se týká trvání Kristovy přítomnosti v Eucharistii, to znamená, kdy je Kristus přítomen pod způsobou chleba a vína. Protestanti např. říkají, že chléb se neproměňuje konkrétně vyslovenou formulí, nýbrž skrze modlitbu církve, tedy skrze celou mešní modlitbu, když se předčítá to, co se stalo při Poslední večeři.

Naše víra nám však říká: Chléb a víno se mění v Tělo a Krev, když kněz, který přijal kněžské svěcení, „jedná na místě Kristovy osoby“ (in persona Christi) a vysloví slova proměnění. Slova „moje tělo“ a „moje krev“ neznamenají lidské já kněze, nýbrž kněz jedná jako osoba Krista.

V mešní liturgii kněz poté, co vysloví slova proměnění, poprvé pokleká a klaní se nyní přítomnému Pánu.

Jak dlouho trvá přítomnost Krista pod způsoby chleba a vína? Tak dlouho, dokud trvají způsoby chleba a vína. To znamená, že i když se oddělí od proměněné hostie „docela maličké částičky, pokud si zachovávají charakter chleba, je v každé z nich přítomen „celý Kristus“, jak říká tridentský koncil (DH 1653).

Podle svatého Tomáše končí tato svátostná přítomnost, když po požití zmizí podstata chleba nebo když se tato podstata zkazí, například úplným rozmočením nebo nadměrným zředěním vína. Kristus je tedy přítomen, dokud trvá přirozenost chleba a vína.

Pán nezůstává stát na prahu

Tato otázka je důležitá také z hlediska eucharistické úcty. Chléb neslouží jen k tomu, abychom ho požili, ale aby nám poskytl výživu. Asimiluje se v procesu trávení v naše tělo. Po určitém čase ztrácí požitý pokrm své vlastnosti, způsoby chleba se ztrácejí. Obecně se soudí, že svátostná přítomnost po požití svaté Hostie trvá asi patnáct minut. To je doba, kdy se stáváme živým svatostánkem. Je věcí naší zbožnosti a úcty, abychom tuto skutečnost náležitě využili ke svému duchovnímu prospěchu. Eucharistie jako duchovní pokrm slouží k duchovní výživě naší duše. To vyžaduje od nás náležitou úctu.

*Betendes Gottes Volk 2/2011
Překlad -lš-*

Hluchá, zcela ochrnutá a slepá komunikuje s jinými slabounkým hlasem, který jí zůstal, a ti druzí s ní „rozmlouvají“ tak, že ohýbají prsty její pravé ruky a vtiskují na její tělo a její tvář konvenční znaky hluchoněmých. Tak jí tlumočí dopisy od přátel a stránky knih, zprávy ze světa a myšlenky druhých lidí. Jedna ruka a slabounký hlas jsou jedinými mosty pro styk se světem.

Velká vážnost je obsažena v dopisech, které diktuje matce pro své přátele:

Františce: *Ve smutku hluchoty a v nejkrásnější tmě své samoty hledala jsem vůli být klidná a dát rozkvést své bolesti; a snažím se s pokornou vůlí být taková, jakou On mě chce mít: malou, maličkou, tak, jak se upřímně cítím, když se podaří vidět jeho nekonečnou velikost v temné noci mých únavných dnů.*

Nicméně když nastalo léto, Benediktu dopravili do Lurd na její druhou a poslední pouť: ...jdu, abych načerpala sílu od nebeské Maminky, protože nejsem schopna žít tak, jak bych chtěla, žít spokojená v temnotě, v očekávání světla živějšího a teplejšího než slunce.

Zázrakem Lurd je pro ni nalezení autentického povolání ke kříž: ... a zvykla jsem si a zabydlela se více než kdykoliv jindy v bohatství svého stavu a nechci nic jiného, než aby zůstal zachován. To byl pro mne lurdský zážrak tohoto roku.

Uzavřena v poušti bez hranic, Benedikta opěvuje radost ze života a bez konce děkuje Pánu za milosrdný dar tohoto života:

Často opakuje tento zpěv:
*Někdy se cítím jako dítě bez maminky,
 jindy se cítím jako orel v povětrí.
 Za světlého a krásného jitra odložím svůj ranec,
 roztáhnou svá křídla a prorazím vzduch;
 můžete mě pochovat na východě,
 můžete mě pochovat na západě,
 ale onoho rána andělé roztáhnou svá velká křídla*

Cesta k světlu (3)

Benedikta Bianchi Porro

*a já uslyším
 zvuk posvátných trub.*

Pak nadešlo poslední léto.

Hlasy z jezera, zář a vůně květů jsou ozvěnou snu. V procházkách temnotou Benedikta

Benedikta krátce před svou smrtí přijímá posilu ve svatém Přijímání

hledá svého Boha: ... dni plynou v čekání na Něho, kterého miluji ve vzduchu, v slunci, které již nevidím, ale které cítím stále stejně v jeho teplu, když vstupuje skrze okno, aby mi zahřálo ruce, v dešti, který sestupuje z nebe, aby obmyl zemi...

1. listopadu 1963 přítelkyně Giuliana cestou z procesí na hřbitově cítí, že musí zajít k Benediktě, která, jakmile se doví o její přítomnosti, jí s úzkostí sděluje: *Musím ti říct něco důležitého... vešla jsem na jeden hřbitov v Romagni, byl tam otevřený hrob, osvětlený tak silným světlem, že jsem to nemohla vydržet,*

a uprostřed tohoto světla jsem viděla bílou růži. Co si o tom myslíš? Když Giuliana váhala s odpovědí, Benedikta dodala: *Nikomu o tom neříkej.*

Vyprávěla o tom také sestřička Carmen, která byla přítomná, ale Benedikta to nevěděla.

Blíží se poslední Vánoce. „Benedikta vyzývala k modlitbě, aby v tu noc sestoupil pokoj na celý svět, a říkala, že prosila Pána o velkou milost, aby se mohla znovu narodit v onu noc spolu s Ním. Přinesla jsem jí kříž. Benedikta ho chtěla políbit a pak řekla: *»I já jsem tak..., ale vždy s radostí.«*“ (podle svědectví Giuliany)

Benedikta se na své mystické Vánoce dlouho připravovala:

Nyní půjdu po cestě, která vede do Betléma: do stáje, kde se rodí Dítě, tajemství lásky a bolesti.

Koncem roku ji příbuzní přestěhovali do Milána. Při rozloučení s přáteli řekla: *Zdá se mi, že jsem očekávána, velice toužena. Jak radostné, Marie Gracie!*

Na skutečnost tohoto adventu, narození Krista v ní, se připravovala již v červenci – dopis P. Gabrielovi: *Ve zkouškách se svěřuji Matce, která prožila mnoho zkoušek a mnohem těžších, aby mě chránila a porodila v mém srdci svého Syna tak živého a pravého, jako byl v jejím lůně.*

Po Novém roce opět opouští Milán a vrací se do Sirmione, kde ji čeká telegram od Roberta.

NAŠE SLADKÁ NADĚJE

Naše sladká naděje, dej nám pocítit moc, jakou máš nad láskyhodným Ježíšovým Srdcem, a použij svého vlivu, aby nás v něm navždy nechal přebývat. Vykonávej svou vládu nad našimi dušemi a dej, ať jeho láska panuje v našich srdcích, aby je zcela stravovala a proměnila. On je náš Otec, Snoubenec, Ochránce, Poklad, Slast, naše Láska a naše všechno ve všem. Ať v nás zničí všechno, co je pouze z nás, a nahradí to tím, co je od Něho, abychom se Mu mohli zcela líbit. Ať je oporou naší bezmocnosti a naší slabosti, radostí v našem smutku.

Sv. Markéta Marie Alacoque

Matka ji ho „přeposílá“, jak obvykle, skrze ruku: „Congregavit nos in unum Christi amor. Exultemus!“ (Kristova láska nás shromáždila v jedno. Jásejme!) Tato slova ji zaplavila radostí. Řekla mamince: *Čti pomalu, maminko, radost je příliš velká, je to Církev, která ke mně promlouvá.*

Pak se zdá, jako by dokonce i Církev zmlkla a Benedikta se odebrala do Getseman své samoty: *Víš, maminko, pro mnohé je již Benedikta mrtvá. Ale mnozí na mne budou vzpomínat, budou oplakávat, že mi v této hodině nebudou po boku. Konec je již blízko, ale nesmíš se cítit sama, maminko, zanechávám ti tolik dětí, tolik dětí na opatrování.*

Benedikta cítí, že se přiblížil okamžik setkání:

V těchto posledních dnech se mé zdraví ještě zhoršilo. Doufám proto, že „povolání“ nedá na sebe dlouho čekat... Řeknu ti, že jsem již zaslechla hlas svého Snoubence. Jsem pomalá v modlitbě, ale obětuji všechno, taková, jaká jsem: On se ve mně narodil a kěz mě provází až do konce.

Řeknu ti, že v těchto dnech se často cítím plná Ducha Svatého.

Sirmione, ráno 23. ledna 1964, den zasnoubení svaté Panny. Benedikta žádá maminku, aby jí přečetla závěrečnou kapitulu z *Dějin duše* sv. Terezie z Lisieux. Matka je u ní a při „řeči“ pomalu pohybuje její rukou, protože se zdá, že Benedikta je velmi unavena. Na její okno si sedl ptáček. Maminka jí to sdělí a Benedikta, která již několik měsíců neměla svůj hlas, zanotuje starou píseň „Vlaštovička poutnice“. Její jasný hlas udivuje všechny přítomné. Ošetřovatelka v dojetí zvolá: „Paní, neslyšíte? To je hlas, který přichází už z nebe. Benedikta umírá!“

Jsou to poslední okamžiky jejího pozemského života.

V zahradě mimo svou sezónu rozkvetla bílá růže. Když se to doví od maminky, řekne jí Benedikta, snad se vzpomínkou na vidění, o kterém vyprávěla Giuliana: *Je to sladké znamení. Tolikrát za*

života opakovala: *Pro ty, kteří věří, je všechno znamením.*

Pak prosí maminku, aby jí „předala“ poslední dopis od Lucia, ve kterém citoval sv. Pavla o triumfu kříže. Vzpomíná také na studenta medicíny, který v jednom hořkém článku vyznával, že není schopen milovat, a proto ani věřit: *Maminko, ...umírám... řekni mu, že ho miluji.*

A v sotva slyšitelném šepotu: *Maminko, vzpomínáš si na legendu? Maminka nechápe a mlčí. Teprve po několika dnech si vzpomene na legendu od Thákura: „Žebrák a král“:*

„Chodil jsem a žebřal ode dveří ke dveřím kolem cesty v jedné vesnici, když se z dálky zjevila tvá zlatá postava jako zázračné znamení; zeptal jsem se: Kdo je ten Král všech králů?”

Moje naděje uvěřila a já jsem myslel, že mé smutné dny skončily; čekal jsem, že obdržím almužnu, aniž jsem o ni prosil, a že bohatství bude roztroušeno všude v prachu.

Postava se zastavila vedle mne. Padl na mne tvůj pohled, sestoupil na mne jako úsměv. Cítil jsem, že přišel poslední okamžik mého života. Ale Ty jsi náhle natáhl ke mně svou pravou ruku a řekl mi: »Co mi můžeš darovat?« Jaké to bylo gesto, které vztáhlo pravici, aby žádalo něco od tak chudého! Zmatený a s váháním jsem vytáhl pozvolna ze své brašny jedno zrníčko obilí a dal jsem Ti ho.

Ale jaké bylo moje překvapení, když jsem večer vysypal na zem obsah své brašny a našel jsem tam v té hromádce zrnko zlata!

Plakal jsem, že jsem neměl do srdce, abych Ti daroval všechno, co mám.“ (Rabindranáth Thákur)

Benedikta dala všechno.
Její poslední slovo bylo:
Díky!

Communio Sanctorum

(Pokračování)

Překlad -lš-

Zkušenosti jedné lékařky

Do úst, nebo na ruku?

To je téma, které je stále žhavé a dokáže rozpalovat hlavy. Vzpomínám si velice přesně na to, jak jsem ve své tehdejší domácí farnosti (bylo to ještě Lipsko) šla k oltáři, abych jako obvykle přistoupila ke svatému přijímání, tak jak jsem to dělala od svého prvního svatého přijímání. A náhle jsem zažila, že mi Hostie byla odepřena. Bylo to koncem šedesátých let, mezitím skončil 2. vatikánský koncil, který jsme s velkým zájmem kvůli Stasi sledovali jen tajně.

Stalo se to zcela neočekávaně během jedné mše svaté – tehdy ještě v univerzitním kostele v Lipsku. Před svatým přijímáním jsme byli vyzváni, abychom se postavili do řady za sebou, přistupovali k oltáři a zůstali stát. Dříve jsme klekávali u mřížky, kněz přistupoval k jednomu po druhém a nám klečícím podával svatou Hostii do úst. Nyní jsem se ocitla před knězem, byl to jeden náš mladý kaplan, který mi „pomohl na nohy“: měla jsem natáhnout ruce a pak mi měl dát Hostii na ruku. Zůstala jsem zaražená a nechala jsem ruce sepjaté, jak obvykle, ale ihned mě vyzval, abych odešla a nezdržovala ostatní v řadě. Na jeho příkaz jsem ustoupila stranou, poklekla jsem před Nejsvětější svátostí a odešla.

To bylo moje zcela osobní první setkání s přijímáním na ruku... Věřím pevně a neomylně, že ve svatém přijímání se jedná o Tělo našeho Pána, v němž se zpřítomňuje nekrvavým způsobem tajemně historická oběť ve mši svaté; *Mysterium fidei* – Tajemství víry – jsou slova bezprostředně po proměňování, která upozorňují na božskou přítomnost ve způsobách chleba a vína. Zatímco vlastnosti chleba a vína trvají a zachovávají se, proměnila se podstata euchar-

stických darů v Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista.

Kněz, jehož dlaně byly při kněžském svěcení pomazány, a on se tímto svěcením stal způsobilým k bohoslužebným úkonům, je u oltáře jako sám Kristus (*alter Christus*) a liší se tím zcela výrazným způsobem od nás věřících. Myslíme na to vždy, když se účastníme mše svaté a přistupujeme ke svatému přijímání?

Pro mne osobně z toho vyplývá zcela jasně, že mohu Tělo Páně přijímat jedinečně do úst. Přijímání na ruku je pro mě prostě zcela nepřijatelné. Nebylo by správné, kdybych nyní těm, kteří se rozhodnou přijímat na ruku, přisuzovala méně úcty, respektu k Nejsvětější svátosti, když jdou ke stolu Páně. Ale přesto je třeba zcela jasně pojmenovat dvě věci, které s sebou tato praxe přináší.

Především je třeba vycházet z toho, že i na dlani a na prstech ulpívají docela maličké částičky, ano, mikroskopické částičky, které by při soudním vyšetřování nebyly průkazným svěděním, ale my věříme, že i v nejmenší částičce konsekrované Hostie je obsaženo **celé Kristovo tělo**.

Na druhé straně je třeba uvážít, zda úcta ke skutečné, reálné **přítomnosti Krista** může být dotýkáním našima rukama vyjádřena vyčerpávajícím způsobem, zda je to opravdu projev zbožnosti, jakou můžeme a máme každodenně prokazovat skutečné **Boží přítomnosti**. Když něco bereme do rukou, chytíme do prstů a podáme si sami do úst, to je spíše běžný, každodenní profánní způsob zacházení, který nemá vůbec žádný náboženský význam ani výraz. Jsem přesvědčena, že je v tom výrazný rozdíl, zda nám kněz klade Nejsvětější svátost přímo na jazyk, nebo nám ji položí na ruku. Od Božího Těla 2008 podává papež Benedikt XVI. bez výjimky Hostii přímo na jazyk komunikantům,

kteří klečí na přistaveném klekátku. Na to je třeba myslet.

Jednou jsem zažila, jak si jedná paní odnesla přijatou Hostii v ruce do lavice, ulomila si kousíček a uložila do čistého kapsníku. Nespouštěla jsem pak tu dámu z očí a šla jsem za ní po závěrečném pozhánání a zeptala jsem se jí na to. Vysvětlila mi, že ulomila kousíček, aby ho mohla zanést svému psu, který leží doma a je „starý, slabý a nemocný“ a „potřebuje posilu“. Nebyla to nějaká primitivní žena a věděla zcela jasně, že „přistoupila ke stolu Páně“, jak sama řekla. Nechci to dále rozvádět, ale ukazuje to nicméně, jak snadno se může stát posvěcená Hostie pouhým symbolem, místo aby v ní byla spatřována reálná Pánova přítomnost.

Jsou bohužel známy případy, kdy konsekrovaná Hostie nesměruje do úst, ale putuje jinam, nejčastěji do kapsy u kalhot, aby pak byla hrubě zneuctěna v satanistickém rituálu. Teprve v dubnu tohoto roku referoval *kath.net* o případech krádeží Hostií právě prostřednictvím přijímání na ruku. Podávání na ruku zvyšuje riziko zneuctění Nejsvětější svátosti nejrůznějšími formami rouhání. Může k tomu dojít i při přijímání do úst, ale zde to není záležitost tak jednoduchá a pravděpodobná.

Poté co se v průběhu let v mé vlasti prosadilo takřka výlučně přijímání na ruku, církev nám říká, že je možné používat oba způsoby.

Ve farnosti, kam jsem patříla až do svého odchodu do misií, to nebyl nikdy „problém“. Zde se již mnoho let konala trvalá adorace a věřící měli mezi sebou rozděleny hodiny, kdy klečeli před vystavenou monstrancí a klaněli se Pánu. Kněz se nikdy nedal přehlasovat farní radou, a tak držel situaci v rukou. Každý mohl přijímat podle svého, jak řekl, ale uplatňovalo se s velkou převahou jen přijímání do úst. Když jsem se však po pěti letech vrátila, vůbec jsem svou

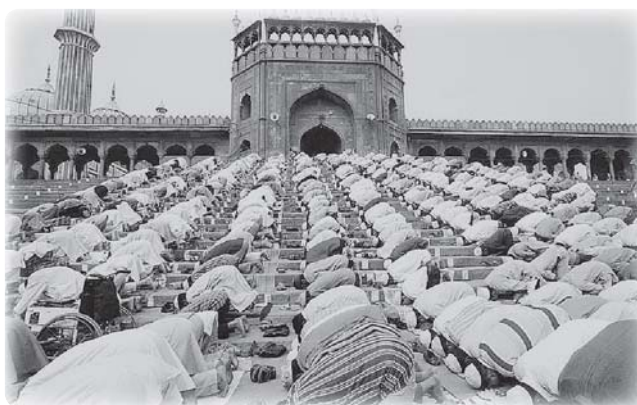
farnost nepoznávala. Věřící si přicházeli k oltáři, sami se obsluhovali, **namáčeli Hostii v Krvi Kristově**, pak naznačili úklon či pokřizování a odcházeli zpět na své místo. Celebrant seděl na židli obklopen ministrantkami. I když jsem byla na mši svaté od jejího začátku, zřekla jsem se takového způsobu přijímání a odešla jsem podruhé „s prázdnou“, což se mě velmi dotklo. Po mši svaté jsem šla do sakristie, kde jsem byla velmi srdečně přijata, ale jakmile jsem chtěla zavést řeč na svaté přijímání, byla jsem rázně odbyta a nevládně vykázána.

I při své lékařské službě jsem navštěvovala denně mši svatou, jak mi to jen služba dovozovala, a také při účasti na kongresech a cestách jsem si vždy zjišťovala, kde je katolický kostel a kdy je tam večer mše svatá. Nebyl problém tam autem zajet a vrátit se pak mezi své kolegy. Pozorovala jsem však na sobě, že pokaždé po obětování se mi rozbušilo srdce a já jsem se s úzkostí ptala: „Budu moci přijímat na kolenou?“ Abych nikomu nepřekážela a neprovokovala, ale učinila zadost své účtě k Eucharistii, přistupovala jsem vždy jako poslední, ale pochopila jsem, že tento způsob svatého přijímání naráží snadno na odpor. Jednou jsem si jako poslední klekla před knězem, ale ten mě vyzval, abych se zvedla a natáhla ruce. Zavrtěla jsme hlavou a nechala své ruce složené. „U nás to není zvykem,“ odbyl mě kněz, otočil se k oltáři a svaté Přijímání mi nepodal. Cítila jsem, jak na mě hledí oči všech přítomných. Nejsem schopna vyslovit, jak jsem se cítila: zčásti jako chudák, ale současně také „statečná“ ve svém rozhodném následování našeho Pána Ježíše Krista. Dostala jsem odvahu poukázat na našeho Svatého otce Benedikta XVI., jehož hlubokou lásku k Eucharistii jsem mohla osobně poznat.

I dnes to stále prožívám, když jsem na mši svaté v jiném městě, jak roste můj nedobrotivý pocit, čím více se blíží okamžik svatého

draka, šelmy a lží proroka. Kdo jiný může být falešnější prorok než ten, který má plná ústa náboženství a Boha, ale všechno své hlásání a moc používá jen k tomu cíli, aby zničil a vyhladil církve. Na tomto světě je nepočítaně náboženství, ale žádné z nich se neholedbá tím, že má zjeveno od Boha, aby vymazalo ze světa víru v Ježíše Krista a v jediného pravého Boha ve třech osobách. Tímto pseudonáboženstvím je islám. Je to „náboženství“, které spadlo náhle jako blesk z nebe a neuvěřitelně rychle opanovalo velkou část křesťanského světa.

K tomu, co si o „víře“ a současné praxi tohoto „náboženství“ můžete přečíst na našich stránkách, dodejme toto: před sto lety vyznávalo islám 400 000 000 lidí. Dnes je muslimů o celou jednu miliardu více, tedy o 200 000 000 více než katolíků, jejichž počet stagnuje. Za 15 let mají vyznávači islámu dosáhnout počtu 2,2 miliardy. Jak naplňuje islám své poslání? Již několik desítek let slyšíme zprávy o rostoucím pronásledování křesťanů ve světě. Počet mučedníků, jejichž životy má na svědomí z 90 % islám, překračuje počet mučedníků ve všech ostatních

přijímání, protože vím, že moje **osobní volba** přijímat do úst a moje **osobní účta** k božskému Spasiteli **naráží na odpor**. Mluvil jsem zatím o případech v Německu. Ale nezůstalo jen u této země. Také v Itálii při pouti k svatému Otci Piovi z Pietrelciny mi bylo

dobách existence křesťanství. Jak přímo ďábelsky se islám zajišťuje proti obrácení svých příslušníků, ilustruje příklad Josefa Fadelle (str. 8).

Aby nedošlo k omylu: tyto řádky nemají probouzet k muslimům nenávisť, ale hluboký soucit. I ze stručného seznámení s podstatou islámu dospíváme k poznání, že jde o největší a nejdéle panující celosvětovou totalitu, která postihuje miliardu a půl lidí žalostně zaslepených, zotročených a oloupených o nejkrásnější lidské a duchovní hodnoty. Jejich „Bůh“ nemá s naším Bohem nic společného, protože kdyby měl, byl by to Bůh, který rozdělil své království a postavil se sám proti sobě. Různá zidealizovaná prohlášení o našich vztazích k muslimům ve skutečnosti jen odvádějí pozornost od hluboké krize, která v této věci postihuje a ohrožuje mír na tomto světě a spásu milionů lidí na onom světě. Naše vztahy k muslimům se musí projevat především v ustavičné modlitbě a obětech za zázrak milosti a obrácení a záchranu světa a nesmrtelných duší současnosti i budoucnosti.

-lš-

ziti se mohou přenášet tzv. „kapénkovou infekcí“ nebo „kontaktní infekcí“ z osoby na osobu. Při kapénkové infekci se uvolňují mikroskopicky malé kapičky z lidského dechu a hlenu, vznášejí se ve vzduchu a jiní lidé je vdechují. Infikovaní šíří své nositele **kašlem, smrkáním nebo kýchním** ve svém okolí a mohou tím být postiženi i osoby vzdálené tři metry. Děje se tak nejčastěji v době nachlazení horních dýchacích cest.

K dotykové infekci může dojít při styku s krví, exkrementy, močí, hleny, případně slinami. Na prvním místě stojí přenos konečnickem a ústy přes znečištěnou potravu a vodu, skrze kontaminované potraviny a při nedostatku hygieny, prostřednictvím hmyzu, jehož bodnutí vnese do krevního oběhu infekční látky.

Záleží přitom na stupni koncentrace infekčních nositelů. Ta je nejvyšší v krvi a fekáliích.

V lidských slinách se naopak nachází řada látek, které zde hrají svou důležitou roli (lysozymy, histatiny, peroxidy a další substance). Všichni máme zkušenost, jak rychle a dobře se hojí rány v ústech právě díky látkám ve slinách.

Při podávání do úst se někdy stane jako „vedlejší efekt“, že kněz se dotkne také prstem jazyka. Někteří kněží nosí s sebou šáteček z kalicha (purifikatorium = pozn. red.) a prst v takovém případě utrou.

Úzkosti z nákazy touto cestou jsou podobně přehnané jako starost, aby se dítě z hygienických důvodů „nikdy neušpinilo“. Za 1100 let, kdy se praktikuje přijímání do úst, nestaly se infekce z přijímání problémem, ačkoliv antibiotika jsou známa ani ne 100 let a jiné metody jsou ještě mladší. Duch Svatý jistě nad věcí bdí a je na nás, abychom měli také náležitou důvěru.

MUDr. Christa Wiesenbergová,
praktická lékařka
a praktikující katolička
Kath-net - redakčně kráceno
Překlad -lš-

nejdříve přijímání do úst odepřeno, ale pak se kapucín rozpomenul a podal mi Hostii na jazyk.

Otázka hygieny

Nejdříve krátce několik poznámek: Původci nemoci, jako viry, bakterie, houby nebo para-

Od Mohameda k Ježíši

Cesta jednoho iráckého muslima ke křesťanství

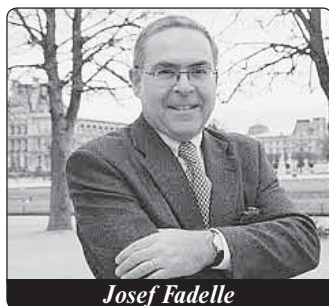
Josef Fadelle (to je pseudonym kvůli ohrožení) prošel peklem. Narodil se v Íráku jako Mohamed al-Moussaoui v šiitské rodině a jeden kamarád ho během vojenské služby přivedl do kontaktu s křesťanskou vírou. Po mnoha pochybnostech a dlouhých překážkách našel cestu ke Kristu. Jeho rodina je tím pobouřena a vyhrožuje mu zabitím. Jako odpadlík je zatčen, uvržen do vězení, zažije zde mnoho strádání a mučení. Nakonec uprchne do Jordánska, kde se dá pokřtít. Ale i tam ho rodina vyslídí. Jeho vlastní strýc se pokouší ho zabít...

Křesťané jsou kacíři, jsou to nečistí páriové, jsou méně než nic a modlí se k třem bohům. Triadvacetiletý Mohamed prostoupený vědomím moci své šiitské šlechtické rodiny v Íráku Saddáma Husajna, miláček svého otce a designovaný nástupce jako hlava rodu, se svíjí při pomýšlení, že musí během své vojenské služby sdílet jeden pokoj s Massoudem, křesťanem, on, který je jeden z Moussaouinů, jejichž rod pochází v přímé linii od Proroka a kterého obyvatelé Bagdádu zdraví „Sayid Malouana – Náš pane“. Je to pro něho nesnesitelná představa, že má mluvit s křesťanem, spolu s ním jíst, že se ho dokonce musí někdy dotýkat. Mohamed se nikdy nepotkal s živým křesťanem a nyní musí na rozkaz ubytovatele bydlet spolu s tímto neznámým individuem? Při tomto sledu pobouřených myšlenek ho těší myšlenka, že by tohoto nevěřícího mohl obrátit k islámu. Bylo to v roce 1987.

Po 25 letech dospěje k přesvědčení: „Je třeba zničit islám a zachránit muslimy..., miluji muslimy, ale jejich náboženství je to nejhorší, jaké kdy na světě vzniklo. Je to jediné náboženství,

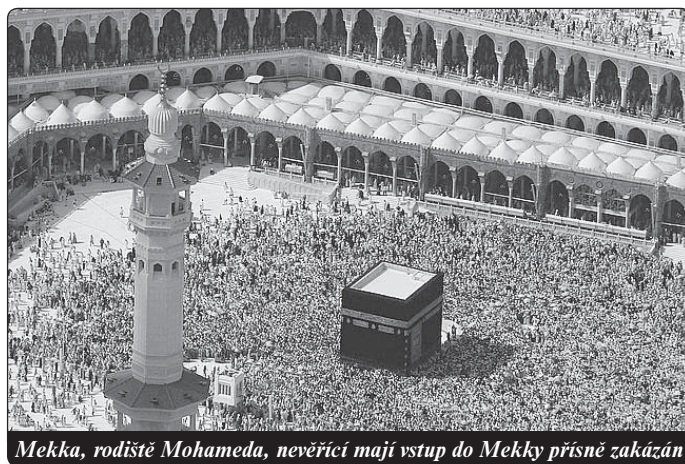
které poroučí zabít bližního... Jen Kristus je Pravda, tato Pravda nikoho nezabíjí, ona miluje.“

Když se odvážil vyslovit tuto větu v rozhovoru s jedním novinářem, žil se svou ženou a dvěma dětmi v exilu ve Francii jako ilegální přistěhovalec bez prostředků a bez postavení. Jméno jeho rodiny mu v Bagdádu otevíralo dveře k moci a bohatství. Ale z šiity Mohameda al-Moussaoui se stal křesťan Josef Fadelle.

Josef Fadelle

Tuto změnu smýšlení, která smazala jeho dosavadní život, jehož následky dlouho nechtěl uznat, způsobil právě Massoud, jeho spolubydlicí během vojenské služby. Ten neodpovídal oněm předsudkům, jakými ho obdařil Mohamed. Naopak. Tento křesťan se stal svým vzděláním a přátelským vztahem pro něho branou k novému pohledu na islám. Jako hrdého muslima ho vyzval, aby „důkladně a poctivě prostudoval Korán“, aby ho nejen prostě četl, nýbrž se snažil také ro-

Mecca, rodiště Mohameda, nevěřící mají vstup do Mekky přísně zakázán

zumem pochopit. Mohamed se k tomu podvolil a s rostoucím otřesem začal poznávat, že v průběhu četby posvátné knihy se základy muslimské víry stále více vytrácejí, že sám život Proroka, jehož jméno nese, se pro něho stává „zdrojem hanby“.

Chléb života

Bolest ze ztráty dosavadní tak hrdě oceňované víry ho přivedla k pokoušivému poznání, že věří falešnému náboženství. Přivedlo ho to na pokraj zoufalství. Z duchovní propasti ho zachránil sen, který ho zaměstnával celé týdny: Stojí u potoka a proti němu na druhém břehu muž oděný orientálním způsobem, který mu klidným tónem říká: „Abys přešel tento potok, musíš jíst Chléb života.“ Několik hodin nato mu Massoud, jeho kamarád na světlici, předá Nový zákon, na který čekal netrpělivě již několik týdnů; otevře ho jen tak náhodou a narazí na větu: „Já jsem Chléb života. Kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět.“ Aniž by rozuměl bližším souvislostem, pocítí dosud neznámý pocit hluboké radosti. „Pramen hanby“, o kterém četl v Koránu tolik urážlivých narážek, mění se v pramen svobody a lásky k tomu, který je v Novém zákoně popisován jako Ježíš, kterého chce z celé duše po-

znat a pak následovat. S láskou ke „Chlebu života“ obdržel také milost, která dává muslimovi pochopit tak nepřijatelné tajemství Ducha a Trojice. Přijímá obojí nauku bez nejmenšího odporu a pochybnosti.

Touha po křtu

Jeho vnitřní touha spojit se s církví, mít podíl na jejím životě a stát se hodným přijetí křtu i Chleba života, stala se pro něho tvrdou zkouškou vzhledem k smrtelnému nebezpečí, jakému jsou vystaveni odpadlí muslimové. Všechny jeho dlouholeté pokusy najít v Bagdádu v kostelích kněze, kteří by byli ochotni připustit ho alespoň k účasti na bohoslužbách, ztroskotaly a vyvrcholily nakonec rozhodnutím patriarchy, že neobětuje celé stádo, aby zachránil jednu ovci. „Proselytismus“ znamená smrt jak pro muslima, tak pro kněze, a v nejednom případě i pro členy křesťanské obce.

Plynula léta. Mezitím mu otec našel ženu. Když narazil u syna na odpor, uklidňuje ho: „Musíš ji přijmout jako kus nábytku do domácnosti.“

Po několikaletém usilovném hledání našel Mohamed konečně kněze, který byl ochoten vzdělat ho v katolické víře – jaká to byla nesmírná radost – a dovolil mu účastnit se mše svaté. Pod jeho vedením se naučil běžné křesťanské modlitby. Byl to velký rozdíl proti muslimskému modlení, kde v centru stojí rituální umývání. Nyní byl také schopen modlit se za svou přísně muslimskou ženu a dvouletého syna, aby je zachránil od islámu a obrátil ke Kristu. Stalo se to, co pokládal za nemožné: s jeho podporou přijala jeho žena pozvolna křesťanskou víru, ve které objevila zcela jiný obraz ženy, jaký by jí v Koránu ani na mysl nepřišel. Nyní si však kladla otázku: Je to láska, když islám určuje ženu za majetek muže? Když se po dlouhém rozmyšlení rozhodla pro Krista, dala svému snatku z ro-

zumu, který zrežiroval otec, ráz nikdy nevídané blízkosti, ale tím se současně zvýšilo nebezpečí, že je odhalí jiné rodiny, se kterými byli hluboce svázáni.

Od okamžiku, kdy se uskutěčnil odpad Mohameda od víry, propukl nad ním úplný orkán. Nepochopitelnou reakcí jeho matky při pohledu na syna, kterého bratři spoutali a mučili, byla slova: „Zabijte ho!“ Islámský zákon nutí k takovému jednání. V domněni, že změni názor svého syna, poslal ho otec do bagdáského vězení známého svými krutostmi a masovými popravami. Když byl bez odůvodnění propuštěn, měl za sebou šestnáct měsíců mučení. Jeho modlitby při utrpení se soustředily k Ježíši v prosbě, aby mohl tortury přežít, dočkal se svého křtu a mohl přijmout Chléb života.

Touha po Církvi

Bůh ho nezkoušel nad jeho síly a poslal mu P. Gabriela, švýcarského řeholníka, který mu však musel vysvětlit, že jeho další pobyt v irácké vlasti je vyloučen. Ve jménu Církve mu poručil, aby opustil zemi. Jeho odůvodnění stojí za zmínku: „Nejsi pokřtěn, ale jsi pravý křesťan... Kdo je křesťanem, musí poslouchat Krista. A zástupcem Krista zde na zemi je Církev... Když se protívíš tomuto příkazu, protívíš se Církvi.“ Mohamedovy znalosti o Církvi byly již tak pevné, že ho naplňovalo zoufalstvím, že by se měl jen „na okamžik protivit

Církvi“. Cena, kterou již zaplatil za svou touhu po Církvi a po svátostech, byla příliš vysoká, než aby si mohl dovolit „luxus“ i v tom nejmenším nedbat na její pokyny.

Cizina, která byla ochotná přijímat jako předběžný azyl uprchlíky, bylo Jordánsko. Zde dosáhl konečně on, jeho žena a jejich malé děti, které s ním statečně snášely jeho rozhodnutí a nastoupily obtížnou cestu, přijetí křtu a mohli mít účast na Chlebu života. Musel na toto štěstí čekat třináct let. „Bylo to těžké utrpení,“ vyznává.

Strach z pronásledování klanem ho přinutil, aby 15. srpna 2001 odcestoval se svou rodinou do Paříže, kde dnes žije. Kniha *Rozsudek smrti - Když jsem se stal v Íráku křesťanem* - ukazuje na hrozbu islámu, je poděkováním za jeho cestu k Ježíši a osobním příspěvkem k misii mezi jeho bývalými bratry ve víře. „Je nutno s muslimy hovořit, to je náš úkol,“ vyzývá. „Vy křesťané musíte oživit svou víru. Již příliš dlouho spíte... Zde se nejedná o milosrdenství, nýbrž o naši odpovědnost jako Božích dětí.“

Život Josefa Fadelle je stále v ohrožení skrze „fatwu“, která byla proti němu vyřčena a která zavazuje každého muslima k pevnému spojení s Koránem a k povinnosti usmrtit každého, kdo islám opustí, aby se stal křesťanem.

Kirchliche Umschau 6/2012

Překlad -lš-

Do mešity smí muslim vstoupit pouze v oděvu, který neodhaluje tvar postavy, musí zakrývat tělo až po zápěstí a kotníky, nesmí mít volný krk a nemají na něm být obrázky a nápisy. Do mnoha mešit smí návštěvník vstoupit pouze bosý. Pro ženy je v mešitách vyhrazen oddělený prostor.

Muslimové mají právo poznat svého Spasitele (2)

Josef A. Herget je lazarista. Jako magisterskou práci zpracoval téma „Hlásání křesťanství v islámském prostoru na příkladu Turecka“. Spolu s Alexandrem Lainerem založili roku 1996 v Mariazzell Institut sv. Justina pro novou evangelizaci.

Největší rozdíl mezi křesťanstvím a islámem

Především je třeba říct, že křesťanství a islám se nepokládají za projev náhodného soukromého náboženského názoru a přesvědčení, nýbrž jsou přesvědčeny, že je Bůh pověřil sdělením určitých pravd celému lidstvu.

Náboženství si člověk může zvolit, nikoliv však zjevení. Obě vyznání chtějí být nabídkou spásy, to znamená výzvu a pozváním, příkazem a Boží nabídkou lidem. Věřit jim nebo je odmítat neznamena odmítání náboženského přesvědčení, nýbrž poslušnost či neposlušnost vůči Bohu.

Tento radikální absolutní nárok obou náboženství je třeba brát vážně. Mezi oběma poselstvími není ve skutečnosti žádné „jak – tak také“, nýbrž jen „buďto – anebo“. Velké sporné body mezi křesťanstvím a islámem spočívají především ve zcela odlišném pojetí monoteismu a spásných prostředků, tedy z islámského pohledu v naprostém odmítání vykupitelského Kristova díla a podstaty trojjediného Boha.

Pro islám je „Alláh jedinečný, který přebývá v nedostupném světle“. Alláh mluví jen „skrze zjevení nebo za závojem“ (súra 42,50). Neodhaluje však tajemství svého života. Ani při zjevení nevystupuje Alláh ze své nedostupnosti. Zůstává nekonečně transcendentní, mimo tento svět a mimo své stvoření. Všechno, co stvořil, je podřízeno jeho vůli. Vztah mezi Bohem a člověkem je pouze vztah mezi stvořitelem a tvorem, jako mezi pánem a otrokem. I proroky jako Ibrahima

a Mohameda vidí islám v tomto vztahu. Člověka se tedy týká jen poddanost – podřízenost: to je arabský význam slova islám.

Jádro islámského vyznání víry je obsaženo ve větě: „Není jiného Boha kromě Alláha a Mohamed je jeho prorok!“ První polovinu tohoto vyznání: „Není jiného Boha kromě Alláha“ není možno chápat bez druhé poloviny: „...a Mohamed je jeho prorok!“ Protože teprve tak je islámský monoteismus precizován, konkretizován a historicky a obsahově fixován. Jen Mohamedem hlásaný monoteismus je islám. Jádro této islámské víry tvoří právě tato jednota: víra v Alláhovu jedinečnost a víra v Alláhovu jedinečnost a víra ve zjevení přijaté Mohamedem.

Jak velice tvoří ty dvě věty jednotu, vidíme z toho, že Mohamed není pro muslimy ani spasitelem, ani prostředníkem mezi Bohem a člověkem, a také ne autorem ani inspirovaným spisovatelem Koránu, nýbrž je pouze – a v tom spočívá jeho důstojnost – příjemce a hlasatel jemu slovně (nadiktovaného) předaného zjevení. Tím je jeho osoba podstatně spojena se zjevením, a proto pro věřícího muslima jen Mohamedem hlásané poselství je poselství Alláhovo.

Islám učí, že Alláh je původcem všech dobrých, ale i všech zlých věcí, a všechno, co člověk prožívá, dělá a bude dělat, je už od všech dob určeno a člověk na tom nemůže nic změnit.

Křesťanská víra v Boha je jiná. Křesťanské vyznání víry začíná rovněž vírou v jednoho Boha. Ale již zde se ukazuje zásadní rozdíl: křesťanská víra v Boha má zcela jiný obsah: Bůh není nazýván jen „Bůh“,

„všemohoucí“, „Stvořitel“, nýbrž také „Otec“. Tento vztah dítě – otec, který patří k podstatě jeho víry, je pro muslima nemyslitelný a je to přímo urážka Boha.

Křesťanské vyznání víry obsahuje podobně jako islámské určité výroky o nositeli spásy.

Zatímco islám vyznává, že Mohamed je příjemce a hlasatel zjevení, pro křesťanskou církev není Ježíš pouhým nositelem zjevení, nýbrž samo Zjevení. Není jen zprostředkovatel víry, nýbrž předmět víry. Není jen „prorok“, nýbrž Pán. Nese stejné jméno, jaké Žid dává jen Bohu. Je to pravý Člověk a pravý Bůh.

Ježíš má vůči lidem jiné postavení než Mohamed. Tomu odpovídá také jiný vztah křesťanů

ke Kristu než u muslimů k Mohamedovi: křesťan věří v Krista, muslim věří jen tomu, co mu hlásá Mohamed jako Boží zjevení.

Křesťan vidí Krista vždy současně s Bohem, neví o žádném rozdělení mezi Otcem a Synem. Muslim vidí mezi Alláhem a Mohamedem ten největší odstup, totiž odstup mezi pánem a otrokem, mezi svatým a hříšníkem, mezi stvořitelem a tvorem, mezi Bohem a člověkem.

Jak jsme již ukázali, je v islámu Mohamedův příběh podstatně spojen s islámským poselstvím, a proto jsou Mohamedova slova a činy autoritativní a směrdatné.

Pro křesťany je však příběh Ježíše Krista něčím mnohem více. Je to příběh a událost **samotného vykoupení**. V Ježíši z Nazareta zasáhl do dějin sám Bůh, zjevil svou trojjedinou bytost. Proto obsahem křesťanského spásného poselství je nejen Ježíšovo slovo, ale celé jeho dílo, jeho život, utrpení, smrt a zmrtychvstání, a tím provždy

V mnoha zemích západní Evropy počet mešit narůstá závratným tempem

dosažené vykoupení a smír mezi Bohem a lidmi.

Jak se dívá islám na Ježíše?

Již jméno „Ježíš“ vyjadřuje velký rozdíl vzhledem k islámu; Islám ho nenazývá Ježíš, nýbrž Isa. To není arabský překlad jména „Ježíš“ (Josua, Yeshua), nýbrž odcizení, které bylo použito, aby se islám distancoval od křesťanského Ježíše, Božího Syna. Jméno Ježíš však není jen jméno, ale také program, má svůj význam: „Jahve zachraňuje“ – „Jahve pomáhá“. Jméno Isa nemá žádným obsah ani význam.

Podle islámské víry je prorok Isa – jako všichni jiní lidští poslové – stvořený smrtelný muž, nic více než služebník. V asi 90 verších Koránu a mnoha podáních je zmínka o prorokovi Isovi. Často bývá nazýván „syn Marie“, ale nikdy ne biblicky „Boží Syn“. Nikdy nesmí být nazván Bůh, Boží Syn nebo Pán. Podle názoru mnoha muslimů znamená Boží Syn, že Bůh fyzicky zplodil dítě. To by však bylo podle nich rouhání i pro křesťany!

V Koránu v sůře 6,101 stojí: „...jak by mohl mít děti, když nemá družku žádnou a Sám stvořil všechny věci a o všem je vše-

doucí“. Ve stejném fyzickém smyslu stojí ve 112. sůře, kterou mnozí muslimové znají z paměti: „On je Alláh, je jedinečný, nezpłodil děti ani sebe a nikomu jinému není roven.“ Kristovo božství je v Koránu třikrát výslovně popřeno a je chápáno fyzicky.

Vrchol polemiky Koránu proti božskému synovství je v sůře 5,116:

„A hle, pravil Bůh: »Ježíši, synu Mariin, zdaž jsi to byl ty, kdo řekl lidem: Vezměte si mne a matku mou jako dvě božstva vedle Boha?«“

Domnělými třemi „bohy“ křesťanů jsou pro Mohameda zjevně nikoliv Otec, Syn a Duch Svatý, ale Alláh, Ježíš a Maria. Odmítání a křesťanům předhazované chápání trojice spočívá na biologické argumentaci: Bůh nemůže plodit žádné dítě. (viz súra 112,1-3)

Zde je zřejmé, že Korán sice propůjčuje Ježíši některé vysoké tituly, ve kterých snad zaznívají biblické ozvěny, ale při podrobné

PÁKISTÁN

Jedenáctiletá dívka Rimsha Masih byla obviněna z rouhání, kterého se měla dopustit tím, že poškodila Korán. Dítě trpí Downovým syndromem, neumí číst ani psát. Obhájce dítěte potvrdil, že se s ní ve vězení špatně zachází a navíc při svém postižení těžce trpí nepřítomností rodičů. Pozorovatelé soudí, že celý případ podporují a financují radikální islámské skupiny.

Kath-net

nějším zkoumání se ukazuje, jak málo společného s islámem je možno předpokládat, i když používá pojmy, které se zdají být blízké křesťanství.

V islámu je Ježíš stvořen v Marii jako obyčejný člověk – zatímco křesťané věří, že Ježíš je od věčnosti Boží Syn, který skrze Ducha Svatého přijal v Panně Marii lidskou přirozenost. V islámu je Ježíš pouze člověk, i když panensky porozený, a je zdůrazňována jen jeho bezhříšnost i bezhříšnost jeho matky.

Islám zde následuje heretika a filosofa Aria, jehož učení není v souladu s Biblií a bylo Církví úspěšně zavrženo. Křesťané následovali svatého Atanáše, který Ariovi odporoval a hlásal nauku Písma, že Kristus byl zplozen a nikoliv stvořen. Proto křesťané věří: „Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha: zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem.“

Protože nejde o nic menšího než o pravdu křesťanské víry, znamená to pro křesťany výzvu, aby odhalovali překrucování křesťanského vyznání a jeho falšování islámem a dosvědčovali svobodně i muslimům evangelium o Ježíši Kristu, Božím Synu. K tomu je zapotřebí, abychom křesťanskou víru dobře znali a milovali. I lidé v islámských zemích mají právo a nárok poznat celou křesťanskou pravdu.

Kdo se dostane do rozhovoru s muslimem, velmi rychle pozoruje, že Ježíšovo ukřižování, smrt a zmrtychvstání a biblická nauka o vykoupení lidstva nemá v islámu vůbec místo. Naopak: proti Ježíšovu ukřižování, smrti a zmrtychvstání muslimové vehementně bojují, a s tím souvisí jejich postoj ke všem ostatním tématům a otázkám víry.

Mezi ústředním postavením Ježíše Krista, vtěleného Boha, a mezi druhořadou rolí Mohameda v islámu není žádná podobnost. Poukazovat zde na určité analogie by bylo těžkým

proviněním jak v křesťanství, tak islámu.

Třetí božská Osoba

Vše, co stojí v Novém zákoně o Duchu Svatém, je v islámu zcela nemyslitelné. Islám je společenství, nikoliv však církev. Nezná svátosti, kněžský stav ani církevní hierarchii a neví nic o přímém vedení společenství i jednotlivých věřících Božím Duchem. Je zde jen „národ věřících“, který je veden skrze Knihu, výklad učených znalců, a jeho víra spočívá ve slepé poslušnosti, poddanosti a podřízenosti osudově působící božské moci.

I křesťan je vázán na slovo Zjevení a není vystaven náboženskému subjektivismu, ale vyznává, že víra je nabídka a dar Boží a vzniká působením Ducha Svatého v člověku a ve společenství věřících, v Církvi. Duch Svatý ji udržuje a vede ke spáse.

Jaké možnosti mají muslimové k poznání křesťanské pravdy?

Většina z 1,3 miliardy muslimů radostnou zvěst o Ježíši Kristu nikdy neslyšela a ani k tomu nemá možnost, protože je od evangelia odříznuta. Většina muslimů nikdy neslyšela o Bohu lásky a jeho výkupné oběti na kříži. Jsou to lidé, které Bůh miluje, ale oni o tom neví. Mají proroka Isu, ale to není náš Pán Ježíš Kristus, Boží Syn. To, co muslimové obecně o křesťanské nauce slyšeli, pochází ponejvíce z těchto pramenů:

Především je to učení Koránu tlumočené prostřednictvím muslimských učitelů v islámských školách nebo imámů v mešitách.

Na druhém místě jsou to vlastní rodiny, sousedé, společnost a média.

Za třetí jsou to samotní křesťané. V islámských zemích žijí

křesťané převážně v menšinách ve velkém strachu a zdráhají se muslimům podávat svědectví o křesťanské víře. Na mnoha místech jsou od islámských fundamentalistů ponižováni a pronásledováni, proto žijí v co největší tichosti a drží se pokud možno v odstupu od muslimů. Přinejmenším jsou jejich dveře a srdce před nimi zavřeny, nechtějí mít žádné problémy a chtějí žít v pokoji. Po všem, co křesťané na Východě během staletí prožili, je – lidsky řečeno – jejich postoj zcela pochopitelný. Správný ovšem není.

Všechny tyto prameny neukazují muslimům pravé křesťanství. Nikdo ani nemá na tom zájem, představit křesťanství tak, jak je křesťané znají, věří a žijí.

Ale i nyní je to vůle Ježíše Krista, aby bylo všem lidem, i muslimům hlášáno evangelium. My křesťané máme povinnost poskytovat hledajícím lidem na jejich otázky správné odpovědi o tom, jaké jsou důvody naší naděje. Přijmou naše svědectví a Kristovo poselství jen tehdy, když budou cítit, že je máme rádi, že je milujeme. To však neplatí jen pro islám, který tyto lidi zotročil a vehementně potlačuje všechno, co nám křesťanům je svaté. Všichni lidé, i muslimové mají právo poznat svého Spasitele a slyšet jeho poselství. Protože nejde o nic menšího než o pravdu křesťanské víry, jsme vyzváni, abychom se vzepřeli překrucování křesťanského vyznání a proti jeho zfalšování postavili pravé evangelium o Ježíši Kristu, Božím Synu, a podali i muslimům svědectví o svobodě.

Církev má stále povinnost hlásat radostnou zvěst: „Jděte ke všem národům a ze všech lidí učíte mé učedníky, křtíte je ve jméno Otce, Syna a Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ (Mt 28,19–20)

Der Fels 8-9/2012

Překlad -lš-

ZAPOMENUTÍ SVATÍ

Svatý Rajmund Nonnatus (Nenarozený)

Přišel na svět v Portello v Katalánsku kolem roku 1200 a dostal příjmení „Nenarozený“, protože jeho matka před porodem zemřela a lékař mu operaci pomohl na svět. Dlouho bojoval s otcem o povolení vstoupit do řádu Matky Boží na vykupování křesťanských otroků. Do řádu ho přijal sám zakladatel, sv. Petr Nolaska, kterého pak po noviciátě a kněžském svěcení dvakrát provázal do muslimských oblastí, kde vykupovali křesťanské otroky. Když při třetí výpravě vydal všechny peníze, prodal sám sebe za několik křesťanů, kteří nejvíce trpěli, a bylo nebezpečí, že zradí víru. Jako otrok navštěvoval nejvíce ohrožené souvěrce a dodával jim statečnost, trpělivost a naději. Za svou apoštolskou činnost byl několikrát krutě týrán a muslimští otrokáři ho nechali naživu jen proto, že čekali za něho bohaté výkupné. Když získal pro křesťanství dva urozené muslimy, deset vzdělaných židů a několik muslimských ro-

din, měl být zaživa naražen na kůl. S ohledem na očekávané výkupné byl ponechán naživu, ale nelidsky ztýrán. Soudce nařídil, aby mu propálili oba rty a ústa opatřili zámkem, který mu pak odebírali jen při příjímání pokrmu.

Tak byl držen osm měsíců ve vězení. Jeho příkladnou pokorou a trpělivostí byli souvěrci dojatai ještě více než jeho kázáním. Papež Řehoř IX. ho ještě v okovech jmenoval kardinálem. Nakonec ho spolubratři vykoupili. V Barceloně ho slavně uvítali. Světec bydlel ukryt ve své cele a oblékal se dále jako prostý řeholník. Papež jej však povolal do Říma. Cestou Rajmund následkem útrap v otroctví v Cordobě těžce onemocněl. Protože nebyl k dispozici kněz, posloužil mu podle legendy viatikem anděl oděný v řeholním rouchu. Poděkoval za všechny přijaté milosti a zesnul v Pánu 31. srpna 1240.

Podle Proprium Sanctorum IV.

-lš-

SVATÝ DOMINIK A MODLITBA -

dokončení ze str. 2

tváří, ale bezprostředně nato, posilen silou, která pochází shůry, opět se pokorně ujal svých každodenních zaměstnání. Pak to byla modlitba během cest mezi kláštery; modlil se ráno, v poledne a večer se spolubratry a během cesty přes hory a doly rozjímal o kráse stvoření. Pak z jeho srdce vycházely modlitby chvály a díky Bohu za tolik darů, především za veliký zázrak: za vykoupění způsobené Kristem.

Milí přátelé, svatý Dominik nám připomíná, že na počátku svědectví víry, které má vydávat každý křesťan v rodině, v zaměstnání, při nasazení ve společnosti a také v době zotavení, stojí modlitba, osobní styk s Bohem; jen tento skutečný vztah k Bohu nám dává sílu prožívat každou událost – především ty nejobtížnější okamžiky – inten-

zivním způsobem. Tento světec nám připomíná také vnější postoje při modlitbě. Klečení, stání před Pánem, pohled pevně upřený na Ukřižovaného, vnitřní usebranost a mlčení nejsou druhořadé, nýbrž pomáhají nám vstoupit plně celou svou osobou do vztahu s Bohem. Chtěl bych ještě jednou připomenout, jak je pro náš duchovní život důležité najít si každý den chvíle, ve kterých se můžeme v klidu modlit; především o svátcích si musíme udělat tento čas, abychom rozmlouvali s Bohem. Najde se také způsob, jak pomáhat těm, kteří jsou nám nablízku, aby vstupovali do záře Boží přítomnosti, přinášející pokoj a lásku, které tolik potřebujeme.

Bollettino Vaticano

8. srpna 2012

Překlad -lš-

V roce 1941 dne 11. září zemřela v Napajedlích sedmnáctiletá dívka Anna Zelíková. Ve svých 14 letech zcela zdravá Anička nabídla Bohu svůj život jako oběť na usmíření za narozené děti usmrčené umělým ukončením těhotenství. Nabídku Pánu učinila na Zelený čtvrtek roku 1938 a následující den dostala chrlení krve. Na rentgenu v nemocnici jí dávali naději jen na dva měsíce života, žila však ještě více než tři roky. Neučinila nikdy nic, co by vážněji poškodilo její zdraví, ale naopak se v poslušnosti podrobila všem stanoveným druhům léčení, jak bylo od ní vyžadováno.

Doby své nemoci využila k intenzivnímu rozvinutí duchovního života a k apoštolátu. Umírala v láskyplném odevzdání sebe samé Ježíši, ve vděčnosti, že její oběť je přijímána.

* * *

Z jejich slov z duchovních deníků, z korespondence, z exercicií a dalších zdrojů sestavil olomoucký arcidiecézní postulator beatifikačního procesu Mons. František Polášek krátká rozjímání na každý den v roce – vyšla knižně pod názvem **CELÝ ROK S ANIČKOU**:

16. září – památka sv. Ludmily, mučednice

Jsem Jeho a On je můj. Tato víra mi postučí.

17. září – sv. Kornélia a sv. Cypriána, mučedníků, a sv. Roberta Bellarmina, biskupa

Důvěřuji v Tvou pomoc, vkládám v Tebe svou naději a nabízím Ti vše, co na mně nalézáš. Strav to vše svou láskou. Jsem Tvou obětí – jsem připravena k obětování. Použij jakéhokoliv způsobu; těším se již, jen dovol mi, aby má láska k Tobě stále více vzrůstala.

20. září – sv. Ondřeje Kim Taegona, kněze, a druhů mučedníků

Zbavme se co nejvíce své vůle, podrobujme se ochotně druhým. Rádi přijímáme jejich rozkazy, i když jsou nám trpkými. A když je nám někdy velmi smutno, pohlédněme k Ježíšovu kříži – povězme Mu vše, co nás bolí, a On nám porozumí.

21. září – svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty

Musíme toužit po svatosti, nechat se unášet za Ježíšem, stále výš, aby prach a špína země nedosáhly našich nohou. Jen tak budou i jiní obohaceni. Nesmí-

Knihovnička – Anna Zelíková

me nechat duše dole, když možno jim pomoci do výšin čisté lásky. (Úryvek z knihy str. 72–73)

* * *

DUCHOVNÍ OBNOVA S ANIČKOU

V této knížce olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner nabízí živý příklad mladé křesťanky jako zdroj inspirace, návod k rozjímání – k duchovní obnově:

„Jednou za čas odcházíme do ticha samoty, abychom vyhodnotili svůj život, abychom duchovně načerpali pro další život ve světě. Duchovní soustředění není cílem náboženského života, ale podobá se zastávce poutníka v oáze, kde je třeba si odpočinout, občerstvit se, zkontrolovat směr cesty a znovu oživit chuť k dalšímu putování. Cílem křesťanského života, který máme mít před očima vždycky, v každé etapě životní pouti, je nebe – trvalé spojení s Bohem, který je jediným zdrojem a dárce pravého štěstí. K úspěšnému putování je třeba mít dostatek pevné vůle a vytrvalosti, správnou výbavu, odvahu osvobodit se od všeho, co putování znemožňuje či zbytečně ztěžuje, a správně zvolit spolence.“ (str. 7)

Aničku zde vnímejme jako duchovního vůdce.

„Ve světě je tolik zla. Musíme se mnoho modlit, mnoho obětovat, neboť tolik duší kráčí po okraji hluboké propasti a netuší, jak blízko jsou záhuby. My, kterým Ježíš dal již dosti poznat svou lásku, nesmíme

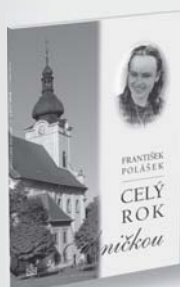
být nečinnými. Vše, co máme, nechť slouží pro záchranu duší. A je to tak snadné. Uvědomme si to při každé práci, ať je to psaní, šití, čtení, nebo práce tělesná, že právě tento způsob práce žádá po nás Ježíš pro duše. Musíme zachraňovat duše, i když jsme od nich třeba vzdáleni. Zvláště vzpomínejme často na kněze a misionáře a pomáhejme jim svými malými povinnostmi v jejich díle spásy.“ (str. 12–13, Anička dr. Hlouchovi 23. 9. 1940)

„Budme ochotny ke každé oběti, dávejme všechno a za odměnu si přejme záchranu jiných. Není nic na světě cennějšího než duše. Jedna, jediná duše. My musíme mít rády každého člověka. Cítili-li k někomu odpor, představ si v duchu jeho duši a jistě aspoň trochu ho budeš mít ráda, a to tím více, čím je ubožejší. Věř mi, i ten největší hříšník mne k sobě táhne a já ho mám tak ráda, jako by byl mým nejlepším přítelem, vždyť má nesmrtelnou duši. Každou chvíli můžeme druhým něco dát. Nesmíme ustát od stálého rozdávání, nikdo nesmí odejít z naší blízkosti s prázdnou.“ (str. 13–14)

* * *

Celistvý, detailní pohled na život a ctnosti Anny Zelíkové nabízí kniha **SLUŽEBNICE BOŽÍ ANIČKA ZELÍKOVÁ**. Mons. František Polášek čtenáře seznamuje nejen s jejími myšlenkami, ale i s lidmi z jejího okolí, kteří ji celým životem provázeli a formovali.

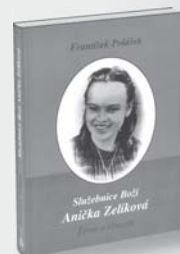
Po celý měsíc září, kdy si připomínáme 71. výročí smrti Anny Zelíkové, nabízíme uvedené tři knihy s 50% slevou.

Celý rok s Aničkou
Brož., A5,
104 stran, 48 Kč
(původní cena 95 Kč)

Duchovní obnova s Aničkou
Brož., A6, 70 stran, 35 Kč
(původní cena 69 Kč)

Služebnice Boží Anička Zelíková
Brož., A5, 368 stran
+ 16 stran obrazové přílohy, 132 Kč
(původní cena 264 Kč)

Více informací o knihách na www.maticecm.cz.

Svatý Rajmund (str. 11), kterého již více než 40 let nová liturgie nepřipomíná, nás udivuje svou pokorou, obětavostí a hrdinstvím, s jakým pomáhal zotročeným křesťanům zachovávat věrnost Kristu v prostředí Kristu krajně nepřátelském. Jsou to ctnosti, kterými dnes právě nevyvíkáme. Zato se můžeme pochlubit jinou dovedností, a to je rychlé přizpůsobení. Zotročení křesťanů se svých pout a těžkého postavení mohli zbavit poměrně snadno. Stačilo, aby zradili své náboženství. Kdyby je ovládla současná dovednost, jak si najít zdůvodnění ke svému prospěchu, asi by řady křesťanských otroků rychle prořídly.

Svatí a světice zkoumali Písmo svaté v první řadě jako zdroj poznání a poučení o tom, co nám Bůh chce říct a co od nás žádá. Byl to pro ně závazný zdroj poznání: první autoritou byl pro ně tedy sám Bůh, protože ho milovali a plně mu důvěřovali. Pevně věřili, že On nejen dobře ví, co nám ukládá, ale také dobře ví, proč to ukládá. Četba jeho slova je tedy duchovní osobní setkání s Boží moudrostí a láskou. Ruku v ruce s Písmem jde také tzv. tradice. Co je to tradice? Je to nedílná součást Zjevení, která nám zprostředkuje možnost setkat se svým způsobem i s těmi, kdo nám ono Boží slovo zprostředkovali a zaznamenali. Počátek tradice je u samotných apoštolů, je to poznání o tom, jak oni rozuměli Písmu a jak je sami vykládali a praktikovali. Tuto jejich živou interpretaci přejímali od nich bezprostředně jejich žáci a od nich pak postupně generace za generací. Toto autentické pojetí a z něho vyplývající konkrétní praxe nezůstaly jen v ústním podání, ale jsou zachovány např. ve spisech církevních Otců a světců.

Dnes však se často ocitneme v situaci, kdy se nám předávaná Boží pravda začne jevit příliš náročnou. Pod tlakem vnějších okolností a veřejného mínění začneme v slově Božím místo

pravého poznání hledat možnosti úniku, ospravedlnění, výmluvy, zproštění od uložených povinností. Místo upřímné snahy poznat, co od nás Bůh žádá, nastoupí vynalézavost, jak si přizpůsobit jeho slovo podle vlastních představ. Vybiráme jen ta místa, která odpovídají našemu záměru. Uchylujeme se k jednostrannému výkladu nebo vytržení textu z širší souvislosti, nepohodlná místa se překrucují a odsouvají, jako by platila jen v jiné době a za jiných okolností. O svévolný a účelový výklad Písma se však

opírají v podstatě všechny hereze. Každý takový „úspěch“ vytváří ve skutečnosti nebezpečný precedent pro další podobný pokus. Nebezpečný proto, že nás svádí na cestu, o které vůbec nevíme, kam vede a kde vůbec skončí. S ateismem se dnes setkáváme jako s hotovou věcí, ale na samém jeho počátku bylo také podobné „ulamování nepohodlného“ kousek po kousku, až zbyl z náboženství pouhý „pahýl“, který je pak možno odhodit jako bezcenný, nebo dokonce škodlivý.

Čemu se chceme přizpůsobit? Společnosti, která přestala respektovat Boha, přirozený mravní zákon a objektivní pravdu a nastoupila cestu, na které se

Na slovíčko

utilitaristicky stále více vzdaluje od základních lidských hodnot a mravních norem? Sdělovací prostředky a móda nejenže tento trend dokonce záměrně podporují a nejednou předem podněčují. Lidé si sice zakládají na tom, že se těší větší svobodě, než

tomu bylo v tradiční společnosti, ale zapominají na to, že stejně „svobodě“ se chtějí těšit i ti, kteří ve jménu této svobody začnou zanedbávat své povinnosti a závazky, které mají vůči nim. Čím vyššího stupně „nevázanosti“ chtějí členové společnosti po-

žívat, s tím větším ohrožením sebe, svých zájmů i svého majetku musí počítat. Na Maltě, kde nikdo nezneužívá své svobody k tomu, že by druhého okrádal, požívá současně společnost velmi vzácné svobody, že se nemusí obávat o svůj majetek a nákladně ho zabezpečovat. Existují některé záležitosti a služby, ve kterých nemáme jinou možnost, než že se spolehneme na někoho, kdo dotýcnou záležitost zajišťuje. To platí nejen pro jednotlivce, ale i pro společnost. Co však budeme dělat, až už nebude na nikoho spolehnouti?

Setrvání u křesťanského světového náboženství, tradičních mravních norem a přirozeného zákona se stává stále obtížnějším

a náročnějším. Je také stále více předmětem nevybíravých útoků. Mezi křesťany dochází k rozporu, jak se zachovat. Objevují se požadavky, že i křesťanství musí vzít v úvahu zásady, normy a názory liberalizovaného společenství jako nutný společenský „vývoj“ a podle toho upravit své názory, normy a zásady, jako by ty hodnoty, které ztratily svou cenu v očích liberální společnosti, svou hodnotu ztratily objektivně. Ale v mravní oblasti nemůže platit zásada nabídky a poptávky. To, co Boží zákon vrozený i jmenovitě stanovený ukládá, je nepřekonatelně moudré opatření Stvořitele, aby život jeho tvorů probíhal k jejich blahu, a tím i oslavě Stvořitele. Důsledky přehlížení této jeho moudrosti a důmyslu, který vyplývá z jeho lásky ke tvorům, se nemusí projevit vždy okamžitě, ale vyplavou na povrch v době, kdy se projeví jako katastrofa a jejich náprava se stane velmi obtížnou.

Největší tlak liberalismu a nevázanosti se projevuje právě v oblasti, kde je třeba v zájmu současných a budoucích generací nejvíce a nejdůsledněji dbát na zachování Stvořitelova zákona, a to je pohlavní život a plnění potomstva. To vůbec není nějaká naše „soukromá“, tím méně „banální“ oblast, nýbrž právě ta nejposvátnější složka našeho života a jednání, protože při ní s námi osobně spolupůsobí sám Stvořitel.

Jako křesťané si musíme uvědomit, jak velká je naše odpovědnost před Bohem a našimi budoucími generacemi. Právě za této situace je naší povinností, abychom zachovávali a předávali moudrý Boží řád co nejúplněji a co nejvíce. Proto moderátor na setkání katolické mládeže nemůže říct dívkám, ať se oblékají, jak to cítí. Vidíme konkrétně, že mnohé to cítí zcela špatně, a to nejen v oblasti oblékání. „Kdo chce být přítelem tohoto světa, stává se nepřitelem Božím,“ varuje nás apoštol.

-/š-

Poselství Panny Marie Mirjaně

Drahé děti! Zatímco moje oči na vás hledí, má duše hledá duše, se kterými si přeje být jedno.

Duše, které pochopily důležitost modlitby za ty moje děti, které nepoznaly lásku nebeského Otce. VOLÁM VÁS, PROTOŽE VÁS POTŘEBUJI! Přijměte posláni a nebojte se, posilním vás. Naplním vás svými milostmi. Svou láskou vás ochráním od zlého ducha.

Budu s vámi. Svou přítomností vás budu těšit v těžkých chvílích.

Děkuji vám za otevřená srdce. Modlete se za kněze. Modlete se, aby jednota mezi mým Synem a nimi byla co nejpevnější, aby byli jedno. Děkuji vám.

Medžugorje 2. září 2012

Pondělí 17. 9. 2012: 6:05 Octava dies (684. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Kapka v moři 7:05 Přejeme si... 7:20 Post Scriptum s P. Pavlem Stefanem 7:40 Koncert královský 8:35 Liptál včera a dnes 9:10 Jezuité o: Trest smrti 9:30 69783 10:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván 10:25 Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský 10:45 Loreto 11:10 Terra Santa News: 12. 9. 2012 11:30 Drslavice 11:40 Sedmihlásky 11:45 Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili psikat 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Jak potkávat svět 13:30 Bol som mimo: Radoslav Hruška 14:30 Přejeme si... 14:45 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Jen pět chlebů 15:50 Karelia – jeden den 16:00 V posteli POD NEBESY V. (4. díl) 17:00 NOEparáda (182. díl) [L] 17:40 Exit 316 MISE: Po skalách duše 18:05 Noeland (23. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Mašinky (4. díl): O červeném motoráku 18:40 CHKO Žďárské vrchy – Dářská rašeliniště (8. díl) 18:55 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Jeruzalém a Gaza 19:45 Ars Vaticana (15. díl) 20:00 Josef a jeho bratia 20:45 Na koberečku 20:55 Noekreace aneb Vandrování (148. díl) 21:05 BUCKFAST ABBEY 21:35 P. Rastislav Kršák SVD – Papua – Nová Guinea (1. část) 22:45 Noekreace aneb Vandrování (148. díl) 22:55 Octava dies (684. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Noemova pošta: září 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 18. 9. 2012: 6:05 Hornolidečko – Střelná 6:15 Janáčkův máj 2010 – Záznam koncertu z Domu kultury města Ostravy 7:40 Budu pomáhat: Nadační fond pro podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením 7:50 Cesta k andělům (46. díl): Jiří Černý 8:45 Dolňácké slavnosti 9:10 Matka Tereza 9:15 Vzdálená pobřeží ticha 9:45 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 10:00 Octava dies (684. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 P. Rastislav Kršák SVD – Papua – Nová Guinea (1. část) 11:40 Sedmihlásky 11:45 Mašinky (4. díl): O červeném motoráku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (20. díl): Dechovka 12:35 Restituční polemika 13:40 Jezuité o: Trest smrti 14:00 Ars Vaticana (15. díl) 14:10 Podmořské útesy St. Johns reefs 14:25 Kulatý stůl: Orel – křesťanská sportovní organizace 16:00 Přejeme si... 16:15 Franz Liszt: Virtuózní hudby 17:00 Příběh jedné továrny ve městě K 17:15 Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský 17:35 Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta 18:00 Noeland (23. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem 18:40 Noekreace aneb Vandrování (148. díl) 18:50 Řezbáři bez hranic 19:40 Zpravodajské Noeviny: 18. 9. 2012 [P] 20:00 Bol som mimo [L] 21:00 Terra Santa News: 12. 9. 2012 21:20 Exit 316 MISE: Po skalách duše 21:40 Zpravodajské Noeviny: 18. 9. 2012 22:00 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 1. díl 23:00 Přejeme si... 23:15 Post Scriptum s P. Pavlem Stefanem 23:35 Pustevny 0:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (61. díl) 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 19. 9. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 18.09.2012 6:20 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Jen pět chlebů 7:25 Ars Vaticana (15. díl) 7:35 69783 8:00 Cypriánův kraj 8:15 Pro vita mundi (3. díl): Luboš Nágl 9:00 Restituční polemika 10:05 Noekreace aneb Vandrování (148. díl) 10:15 Do vienka dané... Čipkárka z Pobeďina 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Josef a jeho bratia 12:50 Miesto, kde sa nebo dotklo zeme 13:05 Dotek naděje 13:20 Mikroregion Východní Slovácko: Suchá Loz 13:40

Mnišství – příběhy lidí a pouští: Jeruzalém a Gaza 14:30 Do vienka dané...: Výroba bábik 14:45 Na koberečku 15:00 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 15:10 Kapka v moři 15:40 Zpravodajské Noeviny: 18. 9. 2012 16:00 Exit 316 MISE: Malé velké finále [P] 16:20 NOEparáda (182. díl) 17:05 V posteli POD NEBESY V. (5. díl) 18:00 Studentská mše svatá z ostravsko-opavského biskupství [L] 18:45 Sedmihlásky 18:50 Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách 19:00 Noekreace aneb Vandrování (148. díl) 19:15 Terra Santa News: 19. 9. 2012 [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 BET LECEM – vnitřní domov (17. díl): P. Peter Dufka, SJ 20:20 P. Rastislav Kršák SVD – Papua – Nová Guinea (2. část) [P] 21:35 Cesta k domovu 22:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 22:30 Hudební magazín Mezi pražci 23:05 Pěšák Boží 23:50 CHKO Žďárské vrchy – Dářská rašeliniště (8. díl) 0:10 Janáčkův máj 2010 – Záznam koncertu z Domu kultury města Ostravy 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 20. 9. 2012: 6:05 Hornolidečko – Střelná 6:15 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Jeruzalém a Gaza 7:05 Do vienka dané...: Čipkárka z Pobeďina 7:20 Platinové písničky (20. díl): Dechovka 7:50 Vzdálená pobřeží ticha 8:25 BET LECEM – vnitřní domov (17. díl): P. Peter Dufka, SJ 8:40 Camerata Janáček 8:50 Bol som mimo: Peter Lipták 9:55 Kulatý stůl: Orel – křesťanská sportovní organizace 11:25 Přejeme si... 11:40 Sedmihlásky 11:45 Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Janáčkův máj 2010 – Záznam koncertu z Domu kultury města Ostravy 13:35 Terra Santa News: 19. 9. 2012 13:55 Pro vita mundi (3. díl): Luboš Nágl 14:35 Kdo chce kam... 15:00 Noeland (23. díl) 15:20 Sedmihlásky 15:30 Pustevny 16:00 Zpravodajské Noeviny: 18. 9. 2012 16:15 Bétel/CZ/: Festival pod věží 2010 16:45 Jezuité o: Trest smrti 17:10 Odpoledne s Olgou Polákovou [P] 17:30 Ars Vaticana (16. díl) 17:45 Noekreace aneb Vandrování (148. díl) 18:00 Přejeme si... 18:15 Budu pomáhat: Okamžik [P] 18:25 Sedmihlásky 18:30 Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera 18:40 Zpravodajské Noeviny: 20. 9. 2012 [P] 19:00 Sešli se, aby pomohli... (2012) [L] 21:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 9. 2012 21:20 Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter v Mariwald, Německo [P] 22:00 Post Scriptum s P. Janem Szkanerou [P] 22:20 Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta 22:45 Cesta k andělům (46. díl): Jiří Černý 23:40 Exit 316 MISE: Malé velké finále 0:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 9. 2012 0:20 Jezuité o: Trest smrti 0:40 Octava dies (684. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 21. 9. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 9. 2012 6:20 Noekreace aneb Vandrování (148. díl) 6:30 NOEparáda (182. díl) 7:10 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 1. díl 8:15 CHKO Žďárské vrchy – Dářská rašeliniště (8. díl) 8:30 Na koberečku 8:40 P. Rastislav Kršák SVD – Papua – Nová Guinea (2. část) 10:00 Josef a jeho bratia 10:45 Do vienka dané...: Čipkárka z Pobeďina 11:05 BUCKFAST ABBEY 11:25 miniDIZO 11:40 Sedmihlásky 11:45 Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Cesta k andělům (46. díl): Jiří Černý 13:10 Ars Vaticana (16. díl) 13:20 BET LECEM – vnitřní domov (17. díl): P. Peter Dufka, SJ 13:40 Koncert královský 16:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 9. 2012 16:15 69783 16:40 Příběh jedné továrny ve městě K 16:55 Bol som mimo 18:00 Pustevny 18:25 Sedmihlásky 18:30

Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky [P] 18:40 Exit 316 MISE: Malé velké finále 19:00 Poézia v obraze – Ľubomír Rapoš 19:10 Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter v Mariwald, Německo 19:45 Hornolidečko – Valašská Polanka 20:00 Kulatý stůl [L] 21:45 Na koberečku 22:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Noc zpovědníka 22:20 Odpoledne s Olgou Polákovou 22:40 Terra Santa News: 19. 9. 2012 23:00 Večer chval: Efrém 0:15 Hornolidečko – Valašská Polanka 0:25 Průmyslové muzeum Mladějov na Moravě a Mladějovská průmyslová dráha 0:50 Gospelový sborník 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 22. 9. 2012: 6:05 Hornolidečko – Valašská Polanka 6:15 Post Scriptum s P. Janem Szkanerou 6:35 Pustevny 7:00 BET LECEM – vnitřní domov (17. díl): P. Peter Dufka, SJ 7:15 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 7:25 Odpoledne s Olgou Polákovou 7:45 Zatoulané pohádky 8:30 Sedmihlásky 8:35 Noeland (23. díl) 9:00 V posteli POD NEBESY V. (5. díl) 9:50 NOEparáda (182. díl) 10:30 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (1. díl) [P] 11:35 Exit 316 MISE: Malé velké finále 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 20.09.2012 12:25 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Noc zpovědníka 12:45 Obec Pobeďim 12:55 Přejeme si... 13:10 Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta 13:40 Jak potkávat svět 15:00 Noekreace aneb Vandrování (148. díl) 15:10 Příběh jedné továrny ve městě K 15:25 Platinové písničky (20. díl): Dechovka 16:00 Terra Santa News: 19. 9. 2012 16:20 CHKO Blanský les – Vyšenské kopce (9. díl) [P] 16:45 Miesto, kde sa nebo dotklo zeme 17:00 Koncert z Getsemanské zahrady [L] 18:35 Bol som mimo 19:35 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Noc zpovědníka 20:00 Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová 20:50 Jezuité o: Divadlo spirituality [P] 21:10 IDS: divadelní spolek Hrozen 21:55 Barva lásky 22:25 69783 22:50 Budu pomáhat: Okamžik 23:00 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Jen pět chlebů 0:10 Koncert královský 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 23. 9. 2012: 6:15 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Noc zpovědníka 6:35 Ars Vaticana (16. díl) 6:45 Jak potkávat svět 8:10 Příběh jedné továrny ve městě K 8:25 Kapka v moři 8:55 Cesta k domovu 9:20 Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta 10:00 Mše svatá ze Slovenska [L] 11:05 O Mariánskej púti v Levoči 11:35 Budu pomáhat: Okamžik 11:45 Na koberečku 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:15 Platinové písničky (22. díl): Dechovka 13:50 Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová 14:40 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (1. díl) 16:00 BUCKFAST ABBEY 16:20 Příběh medvídky pandy (1. díl) 16:55 Sedmihlásky [P] 17:00 Noeland (56. díl) [P] 17:30 Sobecký obr 18:15 Exit 316 MISE: Malé velké finále 18:35 BET LECEM – vnitřní domov (17. díl): P. Peter Dufka, SJ 18:50 Noekreace aneb Vandrování (149. díl) [P] 19:00 Poselství svatých: Thomas Merton 19:10 Octava dies (685. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ [P] 20:50 Jubilejní koncert SOFM [P] 22:00 Bol som mimo 23:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Noc zpovědníka 23:25 Ars Vaticana (16. díl) 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:55 Poslech Radia Proglas [L]

SPOLEČENSTVÍ ČISTÝCH SRDCÍ zve každého člena, příznivce a zájemce o vstup na **13. CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ ve dnech 12. – 14. 10. 2012 na Velehradě (Stojanovo gymnázium)** – motto: „Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uží Boha.“ (Mt 5,8) **Příjezd v pátek od 18 hod., zakončení mši svatou v neděli před obědem. Je možné přijet jen na sobotu.** Setkání je určeno i pro nečleny, kteří se chtějí seznámit s činností Společenství. Co nás čeká? Přednášky a svědectví, modlitba, povídání, celonoční adorace. Bude také příležitost k duchovnímu rozhovoru a svátosti smíření, při sobotní mši svaté přijetí nových členů, možnost procházky po okolí poutního Velehradu a další. **S sebou:** spacák a karimatku, přezůvky, příspěvek do společné kuchyně (např. buchty) a dobrou náladu! **Poplatek:** 400 Kč (zahrnuje jídlo od páteční večere do nedělní snídaně, ubytování a další výdaje); jen sobotní účast – 120 Kč (oběd a ostatní náklady), je nutné se také nahlásit. **Příhlášky posílejte do 3. 10. 2012** na e-mail spolcs@seznam.cz. Další informace (nejen) o setkání na www.spolcs.cz.

Výstava ZNIČENÉ KOSTELY SEVERNÍCH ČECH 1945–1989 zavítá do Lorety v Rumburku. Přibližuje proměnu sakrálních památek v severních Čechách ve 20. století. Prostřednictvím černobílých fotografií a archivních dokumentů vypráví příběhy devíti desítek kostelů, které byly zničeny v období komunistického režimu. Výstava je v ambitu Lorety v Rumburku doplněna o osudy tří kostelů zlikvidovaných na Šluknovsku – kostel sv. Martina v Brtníkách, kostel sv. Václava ve Fukově a starokatolický kostel v Krásné Lípě. **Opožděná vernisáž** výstavy se koná v rumburské Loretě **v sobotu 15. 9. 2012 v 15.45 hod.** při příležitosti Loretánských slavností. **V pátek 21. 9. 2012 od 17.00 hod.** se uskuteční **komentovaná prohlídka výstavy** s jejím organizátorem Tomášem Hlaváčkem. Výstavu připravilo Sdružení pro obnovu památek Úštěcka ve spolupráci se 17 dalšími institucemi. **Od 1. 9. do 29. 9. 2012** ji pořádá Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk. **Přístupná je od úterý do soboty od 10.00 do 17.00 hod.** Vstupné je 30 a 15 Kč. Více na www.znicenekostely.cz.

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli 30. září 2012 MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech římovské Lorety a zve na tuto zpívanou **POUŤ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny nazaretské. **Program:** 8.30 hod. mše sv. v kostele Svatého Ducha • 9.15–11.30 hod. mariánské modlení v ambitech Domku svatě Rodiny nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. **Bližší informace** na tel. 387 987 244 • mobil 723 064 946 • e-mail: farnostrimov@centrum.cz • internet: www.rimov.eu.

POZVÁNKY Z KRÁLOVÉHRADECKÉHO DIECÉZNÍHO CENTRA PRO SENIORY:

22. 9. 2012 – den s řeholicemi pro seniory – klášter Školských sester de Notre Dame, Hradec Králové • **4. – 7. 10. 2012** – manželské setkání pro seniory – Marianum, Janské Lázně • **8. – 11. 10. 2012** – duchovní obnova pro seniory a animátory seniorů s P. Janem Rybářem SJ – Marianum, Janské Lázně • **25. – 26. 10. 2012** – celostátní setkání animátorů seniorů – Nové Adalbertinum, Hradec Králové • **10. – 13. 12. 2012** – adventní duchovní obnova pro seniory a lidi středního věku s P. Janem Rybářem SJ – Marianum, Janské Lázně • **20. – 27. 12. 2012** – zájezd do Izraele – Vánoce v Betlémě, Vánoce ve Svaté zemi – poslední volná místa! • **listopad 2012** – zájezd po stopách koledy **Tichá noc** do Rakouska s návštěvou Salcburku a dalších míst. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328 nebo 734 435 368 • e-mail: dcs@bihk.cz • web: www.dcskhk.cz, www.animatori.cz.

Centrum naděje a pomoci Brno přijme **LÉKAŘE INTERNISTU** – více na www.cenap.cz.

Liturgická čtení

Neděle 16. 9. – 24. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 50,5–9a
Ž 116(114), 1–2.3–4.5–6.8–9
Odp.: 9 (*Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: Jak 2,14–18
Ev.: Mk 8,27–35
Slovo na den: Zavržen.

Pondělí 17. 9. – nez. pam. sv. Kornélia a Cypriána nebo sv. Roberta Bellarmina

1. čt.: 1 Kor 11,17–26.33
Ž 40(39),7–8a.8b–9.10.17
Odp.: srov. 1 Kor 11,26b (*Zvěstujeme smrt Páně, dokud on nepřijde.*)
Ev.: Lk 7,1–10
Slovo na den: Řekni slovo.

Úterý 18. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 12,12–14.27–31a
Ž 100(99),2.3.4.5
Odp.: 3c (*Jsmo jeho lid a stádece jeho pastvy.*)
Ev.: Lk 7,11–17
Slovo na den: Ježíš ho vrátil jeho matce.

Středa 19. 9. – nez. pam. sv. Januária

1. čt.: 1 Kor 12,31–13.13
Ž 33(32),2–3.4–5.12+22
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
Ev.: Lk 7,31–35
Slovo na den: Moudrost.

Čtvrtek 20. 9. – památka sv. Ondřeje Kim Taegona, Pavla Chong Hasanga a druhů (v litoměřické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Kor 15,1–11
Ž 118(117),1–2.16ab+17.28
Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 7,36–50

Slovo na den: Nyní prokazuje tolik lásky.

Pátek 21. 9. – svátek sv. Matouše

1. čt.: Ef 4,1–7.11–13
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
Ev.: Mt 9,9–13

Slovo na den: Proč váš Mistr jí s celníky a hršníky?

Sobota 22. 9. – nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: 1 Kor 15,35–37.42–49
Ž 56(55),10.11–12.13–14
Odp.: srov. 14c (*Budu kráčet před Bohem ve světle živých.*)
Ev.: Lk 8,4–15
Slovo na den: S trpělivostí.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

15. – 22. ZÁŘÍ 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 9.		PO 17. 9.		ÚT 18. 9.		ST 19. 9.		ČT 20. 9.		PÁ 21. 9.		SO 22. 9.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1692	1907	1673	1892	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	786	884	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1693	1907	1673	1893	1666	1883
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1674	1893	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	813	914	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1693	1908	1674	1894	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	715	807	1519	1711	1170	1300	1186	1317	1694	1908	1522	1715	1669	1886
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1694	1908	1675	1894	1655	1886
Závěrečná modlitba	716	807	1520	1712	1171	1301	1521	1713	1522	1714	1522	1715	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	792	890	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1676	1895	1236	1372
Závěrečná modlitba	716	807	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1522	1715	1236	1372
Nešpory: SO 15. 9.														
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1698	1913	1685	1715
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1678	1897
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1678	1897
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1701	1916	1680	1900
Ant. ke kant. P. M.	715	807	716	808	1520	1712	1180	1310	1196	1328	1701	1916	1523	1716
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1702	1917	1681	1900
Záv. modlitba	716	807	716	807	1520	1712	1181	1311	1521	1713	1522	1714	1522	1715
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVATÍ CÍRKEVNÍHO ROKU

Josef Heyduk • Ilustrace Zdirad Čech

Praktická příručka, která v krátkých portrétech (celkem 182) seznamuje se základními informacemi o světcích a o jejich atributech (výtvarných symbolech), pomocí nichž je lze identifikovat v různých vyobrazeních. Sestaveno podle církevního kalendáře.

*Vyšehrad, spol. s r. o. • Druhé vydání
Váz., přebal, A5, 240 stran, 278 Kč*

PTAČÍ ZPĚV PRO DUŠI

Bruno Ferrero • Z italštiny přeložila Jaroslava Fejková

Laskavé příběhy a podobenství známého italského sběratele moudrostí nás uvádějí do světa nenadávaných setkání, překvapivých životních situací a každodenních zázraků, které mohou být pro vnímavého člověka směrulkami na cestě víry a naděje.

Portál, s. r. o. • Brož., 115x190 mm, křídový papír, 80 stran, 139 Kč

MICHELANGELO • NEPOKOJNÝ ŽIVOT

Antonio Forcellino • Z italštiny přeložila Karla Korterová

Životopis jednoho z géníů italské renesance, sochaře, malíře a básníka Michelangela Buonarrotiho (1475–1564). Autorem životopisu je proslulý restaurátor a jeden z předních znalců renesančního umění Antonio Forcellino. Díky své důvěrné znalosti

Michelangelova díla – věnoval se mimo jiné restaurování sochy Mojžíše – dokázal Forcellino propojit líčení bouřlivého života velkého Florentina s hlubokým vhledem do jeho díla. Sleduje jeho mládí v politicky nestabilní Florencii, již hluboce zasáhlo kázání Savonarolovo, práce ve službě republiky i později na římském dvoře papeže Julia II. S osobním příběhem umělce se prolínají osudy jeho nejslavnějších děl – Davida, Piety, Mojžíše i monumentální freskové výzdoby Sixtinské kaple. Knihu doprovází rozsáhlá obrazová příloha umožňující seznámení se všemi stránkami Michelangelovy tvorby, od neznámějších až k méně známým pracím a náčrtům.

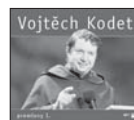
Vyšehrad, spol. s r. o. • Váz., přebal, 165x240 mm, 320 stran, 398 Kč

CD-MP3

PROMLUVY I.

Vojtěch Kodet

Nahráno při večerech chval v kostele sv. Havla v Praze v letech 2010–2011. Témata: 1. Ježíš a hříšnice v domě farizeově (*Lk 7,36–50*); 2. Uzdravení deseti malomocných (*Lk 17,11–19*); 3. Přítel celníků a hříšníků (*Mt 11,16–19*); 4. Pojďte a uvidíte (*Jan 1,35–39*); 5. O posledním soudu (*Mt 25,31–46*); 6. Uzdravení hluchoněmého (*Mk 7,31–37*); 7. Ježíš a cizoložnice (*Jan 8,1–11*); 8. Emauzští učedníci (*Lk 24,13–35*).

*Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.
CD-MP3, 138 minut, 99 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.